

SAYI: 17 2-16 HAZİRAN 2004 FİYATI: 500.000 TL.(KDV DAHİL)

YENİ
EVREDE

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

NATO ZİRVESİNİ ENGELLEMELİK İÇİN DEVRİMCİ BİRLİK

- Bir Güne Sığın Yüzyıl
- Belkemiği Olmayanların "Kıblesi" de Olmaz
- Irak Halk Savaşı'nda Önderlik Sorunu
- İki Büyük "Devrim Günü": 15-16 Haziran
- Remzi Aydın Yalnız Değildir
- Kapitalizmin Çatlakları
- İnsanca Bir Yaşam İçin Kahramanca Ölmek

Merhaba,

28-29 Haziran'da İstanbul'da yapılması planlanan NATO Zirvesi yaklaşırken, gündem de gündend güne yoğunlaşıyor.

17. Sayımızın gündemini NATO Zirvesi'ne ayırdık. NATO Zirvesi üzerine konuşurken, asıl üzerinde durulması gereken zirvenin nasıl engelleneceğidir. NATO'yu teşhir etmek elbette önemlidir, ama NATO'yu teşhir etmek için NATO Zirvesi'nin İstanbul'da yapılmasını beklemeye gerek var mıydı? Şimdi herkes bu zirvenin nasıl engelleneceğinden çok, hummalı bir şekilde NATO teşhirine yönelmiştir. Bu sayımızın gündeminde esas olarak NATO Zirvesi'nin nasıl engelleneceği üzerinde duruluyor.

Başyazımızda, kapitalizmin miadını doldurmasıyla birlikte tüm dünyada toplumsal ve siyasal olayların hız kazanması üzerinde duruluyor. Dünya üzerinde devrimin nesnel koşullarının giderek daha da olgunlaştığı vurgulanıyor. Açıktır ki bunu göremeyenler bütün olayların aynı tarihsel kesitte yoğunlaşmasını tesadüflere bağlıyorlar. Sıçramalı gelişimi kabul etmeyenler evrimci düşünce yapısına takılı kalıyorlar.

Olayların daha önceki dönemlerden farklı olarak hızlı bir tempo ve yoğunlukta gelişimi, bundan sonra da devam edecektir. Yeni toplumun doğum sancıları şiddetli olacaktır ama kapitalizmin yerini komünizme bırakması tarihsel bir zorunluluktur. Komünizm insanlığın geleceğidir. Ve kısacık bir gün içinde yaşanan yüzyıllık gelişmeler bu geleceğin şimdi her zamankinden daha yakın olduğunu gösteriyor.

Bu sayımızda 1 Mayıs'a ilişkin görüşlerimize yer vermeye devam ediyoruz. Ortalama solun devrimden kaçışını göstermesi açısından bunun önemli olduğunu düşünüyoruz.

15-16 Haziran büyük işçi eylemiyle ilgili değerlendirmeleri de sayfalarımız arasında bulacaksınız. 15-16 Haziran 1970 ayaklanmasından, bugüne ilişkin çıkarılan sonuçlar oldukça önemli.

Irak'ta direniş gündend güne büyüyerek gelişirken, herkesin gözlerden saklamaya çalıştığı komünistlerin bu direniş içerisindeki yeri üzerine değerlendirmemizi ilgiyle okuyacağınızı düşünüyoruz.

Filistin Devrimi'ne yönelik artan İsrail saldırıları, Filistin halkının zaferi kazanmak için zorlu bir dönemden geçeceğini gösteriyor; ama bugüne kadar varyıyla yoğunlaştıran ve savaşan Filistin halkı er ya da geç zaferi kazanacaktır.

Dünya ve üzerinde yaşadığımız topraklar büyük devrimci sıçramaların öngününde; doğal olarak biz sosyalist yayınların sorumlulukları da her geçen gün daha da artıyor. Siz okuyucularımızın desteğiyle tüm zorlukların üstesinden geleceğimize olan sonsuz inançla...

Yeni sayımızda buluşmak dileğiyle...

DENİZLER GİBİ İLERİ ATILALIM

HALKLARIN KATİLİ NATO'YU DAĞITALIM

YENİ
EVREDE
**MÜCADELE
BİRLİĞİ**

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMERİN OLACAK!

acısığı
sanat merkezi

13. GELENEKSEL PİKNİĞİMİZDE BULUŞALIM

YER : Büyükkada
TARİH : 6 Haziran 2004 Pazar
KALKIŞ YERLERİ: Ticaret Üniversitesi Vanı Eminönü (Saat: 07.30)
Kadıköy İskelesi (Saat: 08.00)

Bir Güne Sığan Yüzyıl

Dünya tarihi bugün nasıl bir süreçten geçiyor? Bizdeki ve dünyadaki ortalama sol hareket, buna, en ileri nokta olarak “emekçi sınıflarda bir canlanma var” diyerek yanıt veriyor. Bunu söyleyerek, günlük gazetelerin köşe yazılarıyla aynı temelden hareket etmiş oluyor: Tarihi ve olayları olabilecek en yüzeysel biçimde değerlendirmek. Olayların gidişini etkileyen maddi koşullar ve politik durum göz ardı ediliyor. Güncel olayların temeldeki nedeni incelenmiyor. Biraz irdelemeci ve eleştirel yaklaşılsa, bütün bunların temelinde, kapitalizmin miadını doldurmasının yattığı anlaşılacaktır. Bu temel den etkilenen uluslararası politik durum, devrim için uygun koşullar yarattı. Ne var ki, ortalama dünya solu, dünya tarihini dar kafalı küçük burjuvalar gibi ele alıyor.

“Dünya tarihini metreyle ve ‘gazetelerdeki ilginç son haberlerle’ ölçen Alman küçük-burjuva, böylesine büyük gelişmelerle bazen yirmi yılın, bir günden yalnızca biraz uzun olduğunu görmez -kimi zaman bir gün yirmi yılı kapsasa da.” (Marx)

Dünya tarihinin küçük-burjuva kavrayışı dünyadaki ortalama solda egemen. Her ülkedeki ortalama solda, politik süreci ve olayları ele alışıta büyük bir benzeşme var. Bir araya gelmeseler de aynı şeyi düşünüyor.

Oysa ki, 19. yüzyıldan daha ileri olarak, yirmi yılı değil, yüzyılı kapsayan günler yaşıyoruz. Dünyayı sarsan milyonların eylemlerine tanık oluyoruz. Çok sayıda eylem çok kısa sürede gerçekleşiyor. Her bakımdan yoğun devrimci bir döneme girdik.

Tarih ne düz bir çizgi izler, ne gelişme aynı tempoyla olur. Tarihsel evrim kendi içinde sıçramaları da barındıran bir yol izler. Evrimi kabul edenler, gelişmenin belli bir noktada sıçrama yapacağını kavrayamıyorlar. Kapitalizmin ekonomik evrimi izlendiğinde, bu evrimin bugün hangi noktaya gelmiş olduğu da anlaşılır. Kapitalizmin ilkel sermaye dönemi, serpilip gelişme dönemi ile bugünkü çöküş dönemi farklıdır -yükselişten çöküşe. Çöküş döneminde, çöküş dinamikleri egemen olur. Eski toplumsal sistem karşısına dönmüşür. Kapitalizmden komünizme geçiş çağı başlar. Kapitalist üretim biçiminin, komünist üretim biçimine dönüşümü diyalektik bir harekettir. Bu dönüşümü hepimiz kabul ediyoruz -ancak bazıları pasif bir evrimcilikle kabul eder. Yalnızca diyalektik bir hareketle değil, aynı zaman da tarihsel bir hareketle karşı karşıyayız -bir alt biçimden, bir üst biçime geçiş tarihsel hareketindedir.

Olayların yoğunluğu ve temposu kapitalizmin eski zamanlarından farklı. Başlangıçta kapitalist gelişme ve kısaca sınıf çatışması olarak ifade edilebilecek politik, toplumsal olaylar daha seyrek. Günümüzde ise çok yoğun ve sık. O tarihlere ülkelerde ve dünyada gerçekleşen işçi eylemleri daha seyrek ve akıldan tutuluyordu. Günümüzde ise öylesine sık eylemler gerçekleşiyor ki, hepsini akıldan tutmak mümkün değil. Yalnızca bir yılda yapılan eylem için bile geniş bir liste yapmak gerekiyor. Şöyle düşünen çoktur: bu kadar sık sürede neden bu kadar çok olay oluyor? Eskiden yani kapitalizmin

tarihi boyunca, bir yüzyılda görülebilecek olaylar, bugün, günlere sığıyor. Olaylar ve olayların sıklığı durulmuyacak, artarak devam edecektir. Bunlar uzun bir aradan sonra gelen yeni topluma geçiş sancılarıdır, yeninin doğum sancılarıdır. Doğum yaklaştıkça, sancılar daha sık, temposu daha yoğun olur. Yeni bir topluma geçiş gerçekleşene dek, olaylar durulmayacak.

Çelişkilerin bu denli üst-üste bindiği koşullarda, bir kıvılcım tüm bozkırı tutuşturabilir. Burjuva toplumunda çelişkiler son derece keskinleşmiştir. Artıdeğer sömürüsü arttı; emekçi sınıfın yoksulluğu derinleşti. İşsizlik devasa

boyutlarda; nüfusun büyük bir kesimi yaşamdan dışlandı. Bu gidişin değişme umudu olmadığı gibi, emekçi sınıfların içinde bulunduğu yaşam koşullarındaki yıkım iyice derinleşiyor. Sendikalar ve BM, dünya nüfusunun büyük bir bölümünün sefaletini, rakamlarla gözler önüne seriyor. Eski toplumsal sistem emekçilere bunları verirken, yeni sistemin doğum vuruşları da artıyor.

Kapitalizm altında olgunlaşabileceği en üst noktaya kadar çıkan bir üst toplumun maddi ön koşulları, her yönden eski toplumu zorluyor. Koşulları olgunlaşmış komünist toplum bize daha da yaklaşıyor, burjuva toplumun her alanını etkisi altına alıyor. Sınıf savaşımı alanı, bu gelişmeden en çok etkilenendir. Komünist toplumun üstümüze doğru gelmesi, burjuva toplum üzerinde devrimci-leştirici etki yapıyor. Bu devrimci-leştirici etki kavranmadığı için, işçi sınıfının, burjuva topluma yönelttiği eleştiri ve eylemler de anlaşılıyor. Tüm saldırıların temelinde, çok açık bir şekilde koşulları olgunlaşmış yeni topluma geçiş düşüncesi var. Uluslararası devrimci işçi sınıfı hareketi, mücadeledeki tutkusunu, coşkusunu, esinlemesini gelecekte, kesinlikle gelecekte alıyor. Yüzelli yıldır, milyonları, hatta milyarları harekete geçiren, yalnızca içinde buldukları baskı ve sömürü ortamı mıdır? Yalnızca böyle olduğu söylenebilir. Yirminci yüzyıl boyunca, neden tarihin en etkileyici, sürükleyici gücü komünist hareket oldu? Komünist hareketin bu etkisi ve gücü gelecekte, gelmekte olan toplumdan ileri geliyor. Yirminci yüzyıl içinde gelecek topluma geçiş yapıldığında ise milyonlar ve milyarlar yeni bir yaşam kurmak için coşkuyla harekete geçti. Komünizme geçiş zorunluluğu bugün tüm kapitalist dünyayı derinden sarsıyor.

Kitlelerin düşüncelerinde, burjuva toplumu karşısındaki davranışında, daha önce on yıllarca görülmeyen değişiklikler oluyor. Olaylarda yalnızca artış değil, ani değişim oluyor. Olaylar devrimci bir seyir izliyor; devrim tüm ulusları etkisi altına alıyor. Emekçilerin mücadelesinde kısa sürede büyük ilerleme gerçekleşiyor. ABD’de otuz yılda görülmeyen değişim Seattle’de iki günde oldu. Şubat 2003’te yüzyılın en kitlesel uluslararası kitle eylemi ABD emperyalizminin Irak işgaline karşı gerçekleşti. Burjuvazinin etkisinde olanlar, ani olayları, kısa süreli değişimleri ve toplumsal patlamaları, tüm yeryüzü eylem alanı olduğu halde hiçbir zaman anlayamazlar.

Proletaryanın yürekli devrimci çıkışlara gereksinimi var. Oysa ki reformistler, oportünistler dünyanın her yerinde, emekçi sınıfını kolunu bağlıyor; onu felç ediyor. ya sol lafazanlık yapıyor, ya da işçi hareketini kısmi, ikincil hedeflerle boğuyor. Bu nedenle, yalnızca nesnel gelişmelerin gerisinde kalmıyor; ileriye çıkan emekçilerin gerisinde kalıyor. Buna karşılık Leninist Parti, teoride yürekli öngörü, eylemde yürekli çıkışın temsilcisi olarak davranacaktır. Sınıflar savaşımında belirleyici olan yürekli devrimci çıkıştır.

C.DAĞLI

“Halkların Kardeşliği” Değil, PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ

Yalnızca sloganların içeriğinde değil, genel olarak teoride sosyalist hareket geriye gidiyor. Her biri, materyalist açıdan, nesnel olarak ciddi araştırma gerektiren teorinin konularını, en kolay yoldan ele alıyor. Dolayısıyla, en yüzeysel sonuçlara ulaşıyor. Teorik belirlemeler çoğu kez burjuva içeriği aşamıyor. Bilimsel sosyalizme kaba yaklaşım öteden beri var; bu defa olan ise, sosyalizmin ilkelerinden açık bir uzaklaşma.

Bu denli geriye gidiş, özellikle son yirmi yılda, bir toplumsal sistem olarak sosyalist sistemde yaşanan ciddi çözümlerle birlikte hızlandı. Ancak asıl belirleyici olan, Türkiye sosyalist hareketinin içsel çözümleri oldu. Türkiye sosyalist hareketinin küçük-burjuva karakteri belirleyici oldu geriye düşüşte. Türkiye’ye has özellikleri dışında, marksizmin küçük-burjuva kavranışı evrenseldir. Küçük-burjuva hareketin sosyalizmden etkilenmesi dört ana nedene dayanıyordu: Birincisi, sosyalizmin bilimsel temelleri, doğruluğu, ikna ediciliği; ikincisi, sosyalist sistemin dünya çapındaki artan gücü; üçüncüsü, kapitalizmin miadını doldurması; dördüncüsü, küçük-burjuvazinin git gide proletaryaya yaklaşarak devrimleşmesi. Bu etkenlerden sosyalist sistemin çözülmeye başlaması ve bunun da etkisiyle, dünya işçi hareketinde ciddi kriz baş gösterince, küçük-burjuva sosyalizmi, bundan olumsuz etkilendi. Uğradığı büyük hayal kırıklığıyla, geride kalmış ne kadar burjuva slogan, tez, teori varsa ona sarıldı. Sonunda ilkesizliğe düşüp, oradan oraya savruldu.

Teori adına ortaya konulanlar, tutarsız şeyler. Her defasında birbiriyle çelişen görüşler ileri sürülüyor. İlkesizlikleri, tutarsızlıkları kendine sorun bile ettiği yok. Tam anlamıyla teorinin sefaletini yaşıyor. Politikada ise kendisine yön veren anlayış, pragmatizmdir. Orta yerde politikada iç tutarlılık, iç birlik diye bir

şey kalmamış. Rüzgar hangi yönden eserse o yöne dönüyorlar. Ve biz bunları küçük-burjuva yazın ve çalışmalarda her gün görüyoruz.

Burjuva liberalizmine dönüş, kendini en açık, sloganlarda gösteriyor. İşte, Türkiye ve Kürdistan solu tarafından atılan “Halkların Kardeşliği” sloganı. Bu slogan, bilinen burjuva liberal anlayışın ürünü. Ama burjuva olan her şey, daha sonraları küçük-burjuvazi tarafından sahiplenildi, sürdürüldü. “Halkların Kardeşliği”, serbest ticaretten yana ticaret burjuvazisinin sloganı olarak doğdu. Uluslararası ticareti engelleyen eski sistemin engellerinden kurtulmak için kullanılmıştır. Eğer halkların sınırları aşan “uluslararası kardeşliği” sağlanırsa, o da bundan yararlanıp, tatlı ticaret yapacaktır. Marx, Lasalçıların bu sloganı, Alman Sosyal Demokrat İşçi Partisi’nin programına almasını sert biçimde eleştirir ve “halkların uluslararası kardeşliği”nin burjuva bir kuruluş olan “Özgürlük ve Barış Ligi”nden alındığını söyler. Türk ve Kürt solunun, proletarya enternasyonalizmi diye, emekçi kitlelere kabul ettirmeye çalıştıkları “Halkların Kardeşliği” sloganı, gördüğümüz gibi, burjuva içeriğe sahiptir.

Bizi ilgilendiren taraf, burjuva bir anlayışın, sosyalist bir anlayışmış gibi gösterilmesidir. Bunu, hem de proletarya enternasyonalizmini savunduğunu söyleyen sosyalistler yapıyor. Eğer biraz düşünselerdi, gerçeği görürlerdi. Ama akıntıya kapılma politikası her konuda olduğu gibi burada da kendini belli ediyor. Marx’ın, Alman proletaryasının enternasyonal görevlerini belirlemek yerine, programına burjuva “Halkların Uluslararası Kardeşliği” ibaresini koyan Lasalçıları ve onlara boyun eğen sosyalistleri sert biçimde eleştirdiğini biliyoruz. Ve O, bu slogan için “emekçi sınıfların egemen sınıflara ve onların hükümetlerine karşı ortak savaşında, uluslararası kardeşliğin yerine geçirilmek istenen bir ifade” der. Engels de “işçi hareketinin enternasyonalizm

Yalnızca sloganların içeriğinde değil, genel olarak teoride sosyalist hareket geriye gidiyor. Her biri, materyalist açıdan, nesnel olarak ciddi araştırma gerektiren teorinin konularını, en kolay yoldan ele alıyor. Dolayısıyla, en yüzeysel sonuçlara ulaşıyor. Teorik belirlemeler çoğu kez burjuva içeriği aşamıyor. Bilimsel sosyalizme kaba yaklaşım öteden beri var; bu defa olan ise, sosyalizmin ilkelerinden açık bir uzaklaşma.

ilkesi, pratikte bugün için tamamen terkedilmiştir” diyerek gelen yeri işaret ediyor. Buradan da açıkça anlaşılıyor ki, “Halkların Kardeşliği” sloganı, proletarya enternasyonalizmi adına savunulamaz.

Marx, proletarya enternasyonalizminden “emekçi sınıfların egemen sınıflara ve onların hükümetlerine karşı ortak savaşında uluslararası kardeşliği”ni anlarken, bizim sosyalistlerimiz ise kime karşı olduğu belli olmayan “Halkların Kardeşliği”ni anlıyorlar. Arada böylesi bir farklılık var! Marx’ın enternasyonalizm anlayışı, Lenin’de de tüm yetkinliğiyle kendini gösterir. Lenin, emperyalistlerin çıkarı için, halkların birbirine boğazlatılmak istendiği, I.Emperyalist Paylaşım Savaşı’nda, her ülke proletaryasını silahları kendi burjuvalarına çevirmeye çağırır. Buna uygun olarak, siperlerde birbirleriyle karşı karşıya gelen asker üniforması giymiş işçilere “kardeşleşme” çağrısı yapar. Görüldüğü gibi Marx’ın, emekçilerin “kardeşleşme” anlayışı ile Lenin’in asker üniforması giymiş siperlerdeki askerler için ortaya koyduğu “kardeşleşme” anlayışı aynı: Egemen sınıflara ve onların hükümetlerine karşı ortak savaşım. Ve ortak savaşımında emekçilerin uluslararası kardeşliği. Bu enternasyonal anlayışı I. Emperyalist Dünya Savaşı’nda sosyalist kadınlar, “enternasyonalleşme, kardeşleşme” biçiminde ifade ederler. Aynı anlayış leninistler tarafından, proletarya enternasyonalizmi temelinde, “Halkların Mücadele Birli-

ği” olarak ifade ediliyor.

“Halkların Kardeşliği” ilk olarak Kürt ulusal hareketi tarafından geliştirildi. İki nedeni vardı: İlki, uzun yıllar süren iç savaşta, Türk egemen güçleri, Türk halkı ve Türkiye halkları arasında Kürt halkına karşı düşmanlık yaydılar. Kürt ulusal hareketi bu düşmanlığı kırmak ve halkları yeniden, gönüllü olarak kaynaştırmak için bu sloganı ileri sürdü; ikinci olarak, yalnızca Türk halkıyla değil, aynı zamanda Türk egemen güçleriyle de “barış” yapmak için. Yani iç savaşa son verip, bir “barış” imzalamak ve barış içinde yaşamak için. Oysa, doğru olan, Türk halkının, Kürt halkının ve tüm Türkiye halklarının, kendilerini ezen ve baskı altında tutan, özgürlüklerini engelleyen aynı ve ortak düşmana, egemen güçlere karşı kardeşçe birliği, yani mücadele birliğidir. Bu aynı ve ortak düşmana karşı “kardeşleşme”dir. Mesele emekçi sınıfların ortak hedefler temelinde, ortak savaşımıdır. “Halkların Kardeşliği” ise, ne ortak hedefi belirtiyor, ne de ortak savaşımı. Türkiye küçük-burjuva sosyalizmi ise, bu sloganı aldı, uluslararası alana uyguladı. Böylece proletarya enternasyonalizmi ilkesinden de uzaklaşmış oldu.

Oysa ki bugün, emekçi sınıfların, uluslararası burjuvaziye karşı ortak savaşımına ve enternasyonal birliğine daha çok gereklenme var.

C.DAĞLI

NATO' YU DAĞITILIM

Halkların katili, emperyalistlerin cinayet şebekesi NATO’nun 28-29 Haziran’da İstanbul’da yapacağı zirve toplantısı yaklaşıyor. Üzerinde yaşadığımız topraklar dahil, dünyanın bir çok yerinde emekçilerin hazırlıkları yoğunlaşarak sürüyor. Eskişehir’de de, bir çok ilde olduğu gibi çalışmalar yoğunlaştı. Kurulan NATO karşıtı birlikler, ilk olarak yaptığı toplantılarla amaçlarını belirledi. NATO’yu daha geniş işçi, emekçi ve öğrenci çerçevesine anlatabilmek, bu konuda neler yapılması gerektiği yoğun bir iş takvimine bağlandı. Üniversitelerde yapılacak eylemlerin hazırlığı olarak sesli ajitasyon eşliğinde bildiri dağıtımları, otobüslerde ve kantinlerde konuşmalar yapıldı.

Yapılacak eylemlere “NATO Karşıtı Gençlik Platformu” tarafından herkes çağrıldı. 27 Mayıs günü Osman-gazi Üniversitesi ve 28 Mayıs günü Anadolu Üniversitesi içerisinde düzenlenen eylemlere 200 ile 300 arasında kişi katıldı. “NATO’yu Dağıtım” pankartı arkasında yürüyen gençlik, sendika üyesi emekçilerle üye kişilerle birleşti. Okunan basın açıklamalarının ardından, kurulan özgür kürsüde isteyenler düşüncelerini söylerken, daha sonrasında yapılan müzik dinletisinin ardından eylemler sona erdi. Bundan sonra “Eskişehir NATO Karşıtı Platform”, 28-29 Haziran’a kadar yapacağı eylem ve etkinliklerle daha çok insanın sesini İstanbul’a taşıyacağını, bunun için çalışmalarını yoğunlaştırarak sürdüreceğini bildirdi. Eskişehir DÖB olarak bizler, ortak çalışmalarda aktif bir şekilde yer alırken, bağımsız çalışmalarımızı da yoğunlaştırıyoruz. İnsanlara NATO’nun ne olduğunu ve ezilenlerin buna karşı nasıl ve ne şekilde mücadele etmeleri gerektiğini anlattıkça devrimci mücadeleyi o kadar geliştirebiliriz. Bu konuda da ezilenlerin kendi haklarını korumada daha karalı örgütlenmeler içerisinde yer alacağını söyleyebiliriz. Yeter ki, eylemler sonuç alıcı bir şekilde iktidar mücadelesini yükseltici nitelikte, bu yönde bilinç taşıyıcı olsun. O zaman işçiler ve emekçiler sistemin cinayet şebekelerine karşı kendi milislerini oluşturabilir.

ESKİŞEHİR DÖB

BELKEMİĞİ OLMAYANLARIN “KIBLESİ” DE OLMAZ

1 Mayıs üzerine değerlendirmelerimize bu sayımızda da devam ediyoruz. 1 Mayıs önemli bir turnusol işlevi görüyor; bir politik tavrın kimin ne olduğunu olduğu gibi yansıtması, sıklıkla rastlanılan bir durum değildir. Elbette olayların gelişimi karşısında her politik yapının tavrı, onun ideolojisi vb. hakkında bir fikir sahibi olmamızı sağlar, ama 1 Mayıs konusunda ortalama solun içine düştüğü durum, bunun çok ötesinde bir anlam içeriyor. Şimdi herkesin şöyle bir durup, her sene Taksim’i dillendirip, Taksim’e çıkmama becerisi(!) gösteren bu yanar dönerleri yerli yerine oturtması gerekiyor.

Abide-i Hürriyet’ e gidip de Piyale Paşa Bulvarı’nda “1 Mayıs Kızılder Kızıl Kalacak” diye slogan atanlardan tutun da, Saraçhane’de “Devrimci 1 Mayıs” kutlandığını zannedip, kortejlerin en önünde yer alan “1 Mayıs resmi tatil ilan edilsin” pankartının arkasında yürüyenlere kadar tüm ortalama sol, bu seneki 1 Mayıs’ta her yıl olanlardan farklı olarak, kelimenin tam anlamıyla “kiblesiz” kalmıştı. Sonuçta Abide-i Hürriyet’ e gidenlerin de Saraçhane’ ye gitmeyi kazanım sayanların da başlarında, onlara “nafile namaz” kıldırılan birileri vardı: burjuva sarı sendikacılar. Saraçhane’ye gitmeyi Abide-i Hürriyet çukurundan kurtulmak olarak değerlendirenler, kitle daha henüz Yenikapı’ya gelmemişken mitingin neden dağıldığını söylemek zorundadırlar. Sosyalist dergileri temsilen sendikacılarla ilişkileri yürütmek üzere seçilen arkadaş o esnada ne yapıyordu acaba? Burjuva sarı sendikacılar alelacele mitingi bitirirken, “sendikaya basınç yapmak” için seçilen arkadaş, kitleyi oradan -her ne kadar ters istikamette de olsa!- Taksim’e yürümek için ne yapabilmmişti? 1 Mayıs’a ilişkin dergiler çevresi olarak yaptığımız toplantılarda ağızlara sakız olan “basınç”ın oldu olancası bu muydu yoksa? DİSK ve KESK’i ileri çekmek denilen şey bu muydu? Siz bu şekilde mi, bu sene olmadı ama seneye inşallah Taksim! diyorsunuz. Coşkudan, kararlılıktan vb.den dem vuranların önce bu sorulara cevap vermesi gerekir; yoksa ortalıkta üstünü başını yırtarak, göğsünü yumruklayarak “radikal”lik taslamanın bir anlamı yoktur. Sınıflar savaşımında cesaretin ölçütü söylediklerini yapmaktır, hamasi nutuklar atmamak değil.

Örneğin sosyalist dergiler olarak yaptığımız toplantılarda, Taksim’in neden 1 Mayıs Alanı olduğuna dair ortalama solun tamamı mangalda kül bırakmıyorduki hala da bırakmıyorlar. Taksim Meydanı üzerine yapılan güzellmeleri

düşününce insan sormadan edemiyor: iyi de siz niye Taksim’e sırtınızı çevirip Yenikapı’ya yürüdünüz? Ya da Taksim’den bir cüzzamlıdan kaçır gibi kaçarak, soluğu ipliği pazara çıkmış Türk-İş’in yanında aldınız. Politik tercihinizi neden Taksim Meydanı için söylediğiniz büyük sözlerle göre değil de küçük hesaplara göre yaptınız? Madem “1 Mayıs’ı İstanbul’da Taksim’de kutlamak parabalalarını kalbinden vurmaktır.” diyordunuz, parabalalarına acımanıza neden olan şey neydi?!

“Platformlarda sonuna kadar sarsılmaz biçimde Taksim’i savunmak” dediğiniz şey bu mu oluyor? İnsanın bu kuyruklu yalanlar karşısında “alevlerin

efendisi kuyruğun yanıyor” diyesi geliyor. “Sarsılmazlık”, devletin “Taksim olmaz” dediği aşamaya kadardı herhalde; çünkü “*bu aşamada Beyazıt ya da Saraçhane’yi gündeme getirebiliriz.*” demeyen bir siyasi yapı hatırlamıyoruz biz. Herkes biliyor ki Leninistler dışında hiç kimse başından beri Taksim konusunda kararlı ve ısrarcı olmadı. Leninistleri görmezden gelmeye çalışmak hiç kimsenin haddine değildir; gerçeklerin inatçı olduğunu biliyor olmalısınız. O inatçı gerçekler hiç kimsenin, hele hele kerameti kendinden menkul şişingenlerin yakasını bırakmayacaktır.

Saraçhane’de toplanan “birleşik yanılgı” o kadar afra tafranın sonunda pişkin pişkin şunu söyleyebiliyor: “*Henüz Taksim’de kutlanmamış olsa da...*” İyi ama neden? Neden siz taraftarlarınızı, “*Bu sene Taksim’deyiz*” diye kandırıp sonra Saraçhane ile avutuyorsunuz. Kendinizi cümle aralarında nasıl da ele veriyorsunuz. “*Bu yıl Taksim talebimizi gerçekleştiremesek bile...*” İşte asıl olan bu; sizin için Taksim başından beri sadece ve sadece talep oldu başka bir şey değil. Talepten kim ölmüş! Bu sene talep edersiniz olmaz, bir dahaki sene bir kez daha bu kez “daha büyük bir kararlılıkla” talep edersiniz; yine olmazsa başka bir yere “sürgün gidersiniz.”

“*Taksim işçi sınıfı ve emekçilere kapatılmaz*” diyenler, Taksim yine işçi sınıfı ve emekçilere kapatılmıştı; buna rağmen Leninistler oraya çıkmayı başardılar. İşçi sınıfı ve emekçilere ne yapmaları gerektiğini bir kez daha gösterdiler. Peki siz Taksim’i işçi sınıfı ve emekçilere açmak için ne yaptınız? Önümüzdeki yıl orayı yine talep etmekten, izin başvurusu yapmaktan başka bir şey düşünüyor musunuz? Yoksa yine “*yürüyebildiğimiz her yer bizindir*” deyip Taksim’e zit yönde mi yürüyeceksiniz? “*Özgürlük alanlarını mücadeleyle*

açmak" dediğiniz bu mu? Yenikapı'ya vardığımızda devlet size baskı yapınca mitingi erken bitirmek mi "kararlılık".

Kimileriniz, "devlet alan tartışmalarını son güne bırakarak belirsizlik yarattı" diyorsunuz; hangi alan olacağını siz mi, yoksa devlet mi belirliyor? "Üzerinde durulması gereken temel nokta, bu 1 Mayıs'ın buruk geçirildiğidir" diyenler, bu burukluğun nedeni Saraçhane'ye gidenleri de Abide-i Hürriyet kepeçesinin içine alamamanız mı? Bu 1 Mayıs'a ilişkin "üzerinde durulması gereken" daha temel bir nokta yok mu? Neden sendikalar 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama kararı aldığında bu kararın altını oymak için büyük bir hızla harekete geçen EMEP reformizmin peşine takıldığınızı açıklamak daha az temel olan nokta mı?

Peki ya siz, başından beri taraftarlarını "bu sene Taksim'e çıkacağız" diye motive edenler, taraftarlarınızda oluşan ve "yarım kalan Taksim coşkusu"nu neyle telafi etmeyi düşünüyorsunuz. Üstelik bu yarım kalan ilk Taksim coşkusu da değil;

uzun yıllardır temcit pilavı gibi her 1 Mayıs öncesi dergi sayfalarımızda "Taksim'de olunmalı" diyor ve sonra rotayı başka yöne kıyarsınız. Bu kez rotayı tam tersi istikamete kırdınız. Bir daha söyleyelim. Taksim'e Yenikapı'dan gidilmez; gidecekseniz Saraçhane'yi bir kalemden geçip gideceksiniz. "Taksim hedefi"ni hiç kimsenin muğlaklaştırmasına izin vermeyeceksiniz. Elbette bunun için en başta, "1 Mayıs'ı bir bayram havasında kutlama" psikolojisinden kurtaracaksınız kendinizi. 1 Mayıs her şeyden önce bir kavga günüdür, uluslararası proletaryanın kapitalizme karşı savaş günüdür.

Kapitalizme karşı savaşmak isteyenler, 1 Mayıs'ı kavgamızın kızıl meydanında kutlamak üzere oraya yürüyenlerdir. Taksim Meydanı'nı zaptetmek için tüm güçleriyle, inat ve kararlılıkla oraya gidenlerdir. Ortalama sol artık Saraçhane yalancı memesini ağızından çıkarmalıdır. Devrimci bir 1 Mayıs kutlamak isteyenler, rotayı başka bir yere değil, Leninistlerin oldukları yere, Taksim'e çevirmelidirler. □

Antep Ayışığı'nda Kolektif Çalışmanın Yaratıcılığı

"Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla" diyerek çıktık yola... Antep'in merkezinde bir yer kiraladık ve başladık çalışmaya. Ayışığımızı bir sanat merkezi gibi dekore etmeliydik. Bizi, bizim kültürümüzü yansıtmalıydı. Bunun için etrafımızdaki insanları harekete geçirdik. Biliyorduk kolektif çalışmanın yaratıcılığını. Buradaki üretimlere en geniş kitleleri katmalıydık. İnsanlar "biz yaptık" demeliydi, emek vermeliydi.

Emeççi semtlere gittik, tek tek kapıları çaldık, onlarla konuştuk, broşürlerimizi verdik. Ayışığımızı tanıttık. Tek başına bunun yeterli olmayacağını biliyor-

duk. Emekçiler tarafından yoğun olarak dinlenen bir radyoda kendimizi tanıttık, iki kez programa çıktık, türküler-şiiirler söyledik, çalışmalarımızı anlattık. Gençlere yöneldik, liselerin-derşhanelerin ve halkın yoğun olduğu merkezlerde afişlemeler yaptık. Sendikalara gittik, panolarında bize yer açmalarını istedik. Ve gördük ki insanlara kendimizi anlatabildiğimizde insanlar bizi sahipleniyor, üretimlerimize katılıyor. Ayışığımızın ihtiyaç duyduğu bir çok şeyi severek getiriyorlar. Antep halkı bizi yalnız bırakmadı, bırakmayacak da. Neden bize yüz çevirsinler ki, biz güzel bir dünya için,

eşitlik için, emeğin iktidarı için, onlarla birlikte üretmek istiyoruz.

İkinci grup bağlama çalışmalarını başlattık. Kaval ve gitar çalışmaları tüm hızıyla sürüyor. İnsanlara toplumsal varlıklarının bilincine varma, dünyayı bilimsel bir bakış açısıyla algılama bağlamında aylardır felsefe çalışmaları yürütüyoruz. Üniversiteye hazırlananlar için matematik ve geometri çalışmalarına başladık. Şu anda üç grupta yoğun bir şekilde çalışmalarımıza devam ediyoruz. Bilginin bir mal gibi parayla alınıp satılmasıyla yoksul insanların bundan mahrum kalması bizi harekete geçirdi. Bir şiiir grubu oluşturduk, etkinlikler için hazırlanıyoruz. Yakın zamanda tiyatro ve resim çalışmalarına başlamak için uğraş gösteriyoruz.

Kürt ve Türk halkının yoğun olarak yaşadığı bu şehirde kitlesel bir işçi sınıfı da var. Bu durum egemenleri ürpertiyor. Sokaklar tinerciler balicilerle dolu. Barlarla, cafelerle gençlere müthiş bir yozluk dayatılmakta. Yani egemenler kendilerine yönelik bir mücadele olmasın diye elinden geleni yapıyor. Onlar sınıf çıkarlarını nasıl da iyi biliyorlar. Emekçiler de bilmeli sınıf çıkarlarını. Biz bunu sağlayabilmek için elimizden gelen her türlü çabayı gösteriyoruz. Gelecek güzel günlerin bizim olacağı bilinciyle mücadeleyi yükseltiyoruz.

**UMUDUMUZ KAVGADA,
KAVGAMIZ SANATIMIZLA,
KAVGA YAŞAMIN HER ALANIN-
DA!**

**Antep Ayışığı Sanat Merkezi
Emekçileri**

IRAK HALK SAVAŞI'NDA ÖNDERLİK SORUNU

Irak'taki halk savaşını, her yönüyle ve yakından izlemenin önemi, kimsenin yadsıyamayacağı bir gerçek. ABD'nin amacı, bu savaştan beklentileri malum: Irak işgali, ABD için kendisiyle birlikte uçuruma sürüklenen emperyalist-kapitalist sistemi bir süre daha ayakta tutması beklenen Üçüncü Dünya Savaşı'nın ilk önemli adımıydı. Buradaki savaşın sonucu, 21. yüzyılın bütünü üzerinde etkili olacaktır: ya ABD'nin zaferi, bu durumda emperyalist sistem birkaç on yıl daha, füzelerin peşinde egemenliğini kanla yıkamaya devam edecektir. Ya da Irak halkının zaferi ve çöken ABD hegemonyasının enkazından, emperyalist ülkeleri de kapsayan iç savaşların yükselişi.

Dünyanın en ileri kapitalist ülkesi, en ileri askeri-teknik donanımıyla, haberleşme, ulaşım ve propaganda araçlarının ezici basıncıyla girdi savaşa. Dünyanın her köşesinde tüm karşı-devrimci faaliyetlere öncüllük ettiği için, küresel karşı-devrim birikimiyle çıktı Irak halklarının karşısına. Emperyalist ambar-gonun yıllar süren etkisiyle aç ve yoksul kalmış, Baas diktatörlüğü altında politik örgütlerini kaybedip dağınık ve örgütsüz yaşamış bu halklar, bir yıl gibi kısa bir sürede ABD'yi dize getirmenin mümkün olduğunu kanıtladılar. Kuşkusuz, bu muazzam deneyimden, öncelikle dünya komünist hareketi dersler çıkarılmalıdır.

Irak'taki halkın işgale karşı savaşını, salt askeri teknik açıdan izlemek eksik kalır. Çünkü bu topraklarda siyaset-din-etnik köken ile askeri örgütlenme, dünyanın herhangi bir yerinden çok daha karmaşık ve iç içe bir karakter taşır. Onyıllar boyunca bu toprakları sömüren emperyalizm, ulusal uyanışı önlemek için, dini-kültürel, etnik, hatta aşiretsel çelişkileri politikasının temelini oturttu. İngiliz emperyalizminin bu klasikleşmiş taktiği, sonrasında gelen işbirlikçi yöneticiler tarafından kullanıldı. Irak topraklarında, her büyük ailenin ve aşiretin başı ya dinsel ya da askeri bir otoritedir. Saddam'ın modern ordusunda bile, askeri hiyerarşide ailelerin büyük ve etkin oluşunun izlerine rastlamak mümkündür. Baas sisteminin dışladığı Şiiilerde El-Hakim, Sadr, Sistani gibi liderler, hem büyük bir aşiretin hem de dini otoritenin temsilcileri sayıldılar. Bugün, emperyalist işgale karşı yükselen topyekün direniş savaşı, kendi bağrında, geçmişten süzülüp gelen bu kalıntıların çelişkisini taşıyor. Bu konuda birkaç politik olguyu tespit edelim.

Direnişi Yaratın Dinamikler

Direnişi Saddam'ın yönlendirmediği, geçen Aralık

ayında yakalanışıyla ortaya çıkmıştı. Bu yakalanma, onun, James Petras'ın sözleriyle; "Ulus çapında bir direniş hareketini yöneten gizli bir el değil, kendi bireysel hayatını güvence altına almaya çalışan bir kaçak olduğu"na işaret ediyordu. Özellikle, Sünni kökenlilerin yaşadığı bölgelerde halkın savaşını kimin yönlendirdiği sorunu, işgalciler için halen daha muamma. Bu muamma, oradaki direniş karşısında ince hesaplarla işlenmiş taktik adımlar atmalarını engelliyor. Şiiiler ya da "Mehdi

Ordusu" söz konusu olduğunda, işgalciler kiminle muhatap olduklarını, kiminle nereye kadar gidebileceklerini, nasıl oynayabileceklerini hesaplayabiliyorlar. Necef'teki Şii Ayetullahlar ya da Mukteda Sadr, işgalcilere politik manevra imkanı sağlayan, bolca politik ve geleneksel bağımlılıktan muzdaripler. Oysa, Kerbela'nın kuzeyinde işler böyle yürümüyor.

Kuzey ve Güney'de yoğunlaşan büyük petrol sahalarından uzak Tikrit, Bakuba, Felluce gibi orta büyüklükteki kentler, Saddam döneminde askeri ve sivil bürokrasinin kaynağını oluşturmuştu. Emperyalist işgal, bu bölgede yüzbinlerce kişiyi işsiz bıraktı. ABD'li yetkililerin "Sünni üçgeni" dedikleri bu bölge, esasında "işsiz üçgeni" halini almıştı. Bu bölgede, özellikle Felluce kenti ön plana çıktı. Düzenli orduya ve polise bolca kadro sağlamış bu kent, bozulan Saddam güçlerinin onuru zedelenmiş işsiz savaşçılarla doldu. 400 bin nüfuslu kent, işgalciler tarafından ele geçirilemedi. Çünkü kent, petrol tesisleriyle değil, tepeden tırnağa silahlı, disiplin, istihbarat ve teknik konularda tecrübeli savaşçılarla doluydu. Kent içinde bir çok askeri eğitim kampının, işgalin daha ilk aylarında örgütlendiği, işgalin ihbarcı ağının gözlerden saklandığı biliniyor.

Felluce, Bakuba, Tikrit ve Baas milliyetçiliğinin geleneksel kalesi Musul'da, işgalin hegemonya kuramaması, dağılan Baasçıların yeniden örgütlenmesine vesile oldu. Saddam'la birlikte tüm gerici-işbirlikçi yönetici tayfası, ya öldürülen ya kaçan ya da işgalcilerle işbirliğine giren Baas Partisi'ni, şimdi orta düzeydeki yerel yöneticilerin yeniden kurduğu, illegal faaliyet içinde buldukları biliniyor. Açık adıyla, Arap Halkının İlerici Sosyalist

Partisi, sık sık yayımladıkları bildirimlerde, "Irak halkının silahlı direnişinin yönlendiricisi olmaya" devam edeceklerini açıklıyorlar. Basına çok az bölümü yansıyan bu bildirimlerde, yansıdığı kadarıyla, Saddam'a bir atıf yok. Öte yandan, Saddam döneminin büyük baskılarına ilişkin eleştirel bir tutum da söz konusu değil. Görünen o ki, Baas Partisi, işgalin patlattığı öfke ve ulusal uyanış üzerinde, geçmiş sessizce geçiştirip unutturarak, bir otorite kurmaya çalışıyor. Baas'ın Saddam'la özdeşleşen kanlı geçmişini unutturup, işçilerin, yoksulların ve Kürt halkının güvenini yeniden kazanması oldukça zordur. Şii camilerinden, "işgalcileri ve Baasçıları vurun" çağrılarını yükseltmeye devam ediyor. Öte yandan Kürt halkı ne Halepçe'yi unutabilir, ne de 70 binden fazla kurban verdikleri şoven kampanyaları.

Buna rağmen Baas, işgalin yarattığı ulusal öfkenin büyük dalgaları üzerinde yeniden güç kazanabilir. Fakat bu güç, onu tüm Irak halklarının öncüsü konumuna getirmeye yetmeyecektir.

Direnışte Şii'lerin Rolü

Irak'taki dinsel kökenli bütün partiler, işgal döneminde, ya sessiz kaldılar, ya da açıktan işbirliğine girdiler. En güçlü Şii partisi olan, Mukteda Sadr'ın babasının ve aşiretinin partisi olan İslami Dava, kukla yönetimde yer almaktan çekinmedi. Aynı partiden ayrılıp İran'a yaklaşan, en zengin Şiilerin desteğindeki El-Hakim ailesinin İslam Devrimi Yüksek Konseyi de aynı işbirlikçi yolu izledi. Sünni tabandan beslenen, Müslüman Kardeşler'in Irak'taki uzantısı olan İslam Partisi'nin, direnişin kalesi Felluce'de bile belli bir desteği var. Ne var ki, zamanında ABD'nin "yeşil kuşak" projesinden bolca beslenen bütün bu dinsel partiler, 60'lı yıllardan itibaren işçiler ve yoksullar arasında hızla taraftar toplayan Komünist Partisi'ni durdurabilmek için kurulmuştu ve mayalarında burjuva politikası ve işbirlikçilik yatıyordu. Felluce'deki büyük çatışmalar sırasında "arabuluculuk" a soyunan İslam Partisi, sonuçta direnişçileri oyalamaktan başka bir işe yaramayınca, halk tarafından dışlandı. El-Hakim ve Sistani, sessiz işbirlikçilik politikalarını sürdürürken, onların tabanı hızla Mukteda Sadr'ın Mehdi Ordusuna kaydı. İşgal, Irak'taki büyük dinsel gerici partileri de çözüyor.

Bu eğilimin dışına düşen Mukteda Sadr, işgal sonrası çevresine toplanan öfkeli genç kitleden oluşan Mehdi Ordusuyla direnişe geçti. Binlerce Şii genç, gelenekleri bir kenara iterek, genç Sadr'ı, en büyük ulemaların önüne geçirdi. Fakat Sadr, yarattığı etkiyle, Şiilerin geleneksel düşüncelerine ve siyasi-dinsel yapılanmalarına büyük bir darbe indirdiğinin farkına vardı ve açıkça, bundan ürktü. Zira, elinde tuttuğu gücün beslediği Şii gelenekleri (Sadr, 80'de idam edilen ve dönemin en yüksek Şii otoritesi sayılan Baki Sadr'ın oğlu), yaşayan en yüksek dini otoriteyi kayıtsız "taklit" etmeyi gerektiriyor. Bu geleneği bozan Sadr, kendi gücünün kaynağına da darbe vuruyordu. Mehdi

Ordusunun işgalcilerle karşı ayaklanması, Necef'teki dinsel ulemanın otorite savaşının bir parçası olmaya başladı. Necef'te etkin olan, Şii nüfus üzerinde de etkin olabiliyordu. El-Hakim ve Sistani; "Siz bizim gençlerimizsiniz, ama gidin, Necef dışında direnin" diyorlar. Bu otorite savaşı, Sadr ve ulemaların uzlaşmaya varmasıyla biraz olsun soğudu. Sadr, yıktığı geleneksel siyasi otoriteyle yeniden anlaştı. Anlaşmaya göre, işgal sürdürülen silahlı direniş de sürecek. Fakat eğer Ulemalar Konseyi isterse, Mehdi Ordusu dağıtılacaktı. Ulemalar ise, Sadr açık çek vermesine rağmen Mehdi Ordusu'nun dağıtılmasını açıktan dile getiremiyorlar. Çünkü, işgale karşı büyük bir öfkeyle savaşan binlerce gencin, başıboş bırakıldıklarında nereye savrulabilecekleri konusunda endişeler taşıyorlar. Bir zamanlar Necef, Kerbela, Basra gibi Şii kentlerinde önemli bir toplumsal taban kazanmış olan komünistlerin, savaşın içinde aktif bir gücü temsil ettiklerini düşündükçe, Şii ulemalar susmayı tercih ediyorlar.

Ve Komünistler...

İşgalcilerle işbirliğini kabul ettiği için önemli kadrolarını, militan ve taraftarlarını kaybeden Irak Komünist Partisi (IKP), direniş zafere yaklaştıkça, yenilgi yaşayan taraflardan biri olmaya başladı. Yıllar önce ayrılığını ilan eden Komünist İşçi Partisi, işgalle birlikte partiden kopan Kadre gibi gruplar, Kerkük'ten Basra'ya dek, özellikle işsizler arasında güç kazanıyorlar. İKİP, işsiz kitleleri işgalcilerin karşısına her fırsatta çıkarırken, Kadre, silahlı direniş saflarına geçtiğini açıktan ilan etti. Baasçılar ve dinsel kökenli partiler, Irak direnişinin öncülüğünü sahiplenme açısından büyük açmaz ve çelişkilere sahipler. Bu konuda önleri açık olan tek siyasi grup, komünistlerdir. Geçmişte ve günümüzde kurmuş oldukları güven ilişkileri -Komünist İşçi Partisi, kuzeyde etkindir- Necef, Kerbela ve Basra'daki kökü yıllar öncesine dayanan geleneksel ilişkileriyle bu komünist gruplar, öncülüğe uzanacak dinamiklere sahiptirler. Küçük örgütlenmeler çevresinde dağınık duran ulusal kurtuluşçu grupları toparlayabilir, bu sayede yeniden yapılanan Baasçılar denetimleri altına alabilir. Bugün Sadr'ın peşine düşen Şii kökenli savaşımları, Sadr'ın politik yalpalamalarından yararlanarak kendi yanlarına çekebilirler.

Emperyalist basının Irak'taki komünist güçlerin etkinliği üzerine tek bir söz söylememeleri, susku komplosuyla onları boğmaya çalışmaları kimseyi aldatmasın. Bu susku komplosu bile, komünistler karşısında emperyalizmin korkusunu anlatmaya yeter. Vietnam Savaşı sırasında, her fırsatta "komünist çeteler" e karşı savaştıklarını gururla açıklayan ABD, bugün aynı propagandanın enternasyonal proleter dayanışmayı alevlendirceğinin farkındadır.

Önümüzdeki aylar, Irak halk savaşının politik niteliğinin netleşmesine tanık olacaktır. Öncülük sorununu yalnızca komünistler çözebilir. Irak halkı önümüzdeki aylarda bu gerçeği daha net göreceklerdir. □

İki Büyük “Devrim Günü”: 15-16 HAZİRAN

15-16 Haziran 1970. Bu tarih, proletaryanın o büyük tarihsel eyleminin başlangıç tarihidir. Devrimci yöntemlere başvuran işçi sınıfının bu tarihsel eylemi, iki gün sürdü. İki gün boyunca İzmit ve İstanbul sokakları proletaryanın ayak sesleriyle, devrim ve sosyalizm sloganlarıyla inledi. İşçiler akın akın İstanbul’un her yerinden Taksim’e aktı. İki gün süren çatışmalarda biri polis dört kişi öldü, 422 işçi işten atıldı, 162 kişi tutuklandı.

Bu eylemle birlikte proletarya o dev gövdesiyle sahneye çıkmış, önüne kurulan barikatları bir çırpıda parçalamıştı. Bu öylesine görkemli bir ayağa kalkıştı ki, bir çok burjuva, “devrim oluyor” korkusuyla soluğu yurtdışında aldı. Sermayenin yüreğine düşen bu ateş, bu dehşetli korku, bugün bile atılabilmiş değil. 15-16 Haziran’ın o korkunç anısı, işbirlikçi tekelci sermayeyi hala korku nöbetlerine sokmaya yetiyor.

O günkü Süleyman Demirel hükümeti, CHP’nin de desteğiyle DİSK’i kapatmak için parlamentodan yasa çıkardı. Bunun üzerine DİSK, üyelerini eyleme çağırdı. Bu çağrıyla harekete geçen işçi sınıfı, kısa sürede sendika çizgisinin çok ötesine geçti. Eylem, DİSK için de rüktütücü bir patlamaydı. DİSK Genel Başkanı Kemal Türker devreye girerek, radyodan “Aranızda kıskırtıcılar var. Şerefli Türk askerine taş atanlar var. Fabrikamıza dönün” çağrısı yaptı. İki gün boyu sokaklarda devrimci fırtınalar estiren işçi sınıfı, o günkü bilinç durumuna uygun bir şekilde, bu çağrıya uyarak fabrikalarına döndü. İki “devrim günü” böylece dindi. Bu arada Demirel hükümeti yasa-yı geri çekmiş ve DİSK’i kapatma planları geçici bir süre ertelenmiş oluyordu.

Bu iki “devrim günü”, o günlerde sürmekte olan “işçi sınıfı devrimin fiili öncüsü müdür, yoksa sadece ideolojik öncüsü mü” tartışmalarına, işçi sınıfının pratikte verdiği bir yanıtıdır. İşçi sınıfı devrimin tek öncü gücü olduğunu, kapitalist bir toplumda hayali öncüler aramanın nafi bir çaba olduğunu herkese göstermiş oldu.

Öte yandan 15-16 Haziran, işçi sınıfının ilk ciddi politik sınıvıydı. Sermaye egemenliğine karşı doğrudan harekete geçen proletarya, kendi politik istemini ortaya koyarken, güçlü kollarıyla düzeni iliklerine kadar sarstı. Daha sonraki yıllarda DGM’lere karşı kampanyada da benzer sahneler tekrarlanacaktı.

15-16 Haziran’da dehşete düşen ve geri adım atan burjuva düzen güçleri, derhal harekete geçtiler. İki günlük dehşet, akıllarını fazlasıyla yerine getirmeye yetmişti. Bu tehlikeli gidiş, derhal durdurulmalıydı. Dönemin Genel Kurmay Başkanı’nın sözleriyle, “sosyal uyanış iktisadi gelişmeyi aşmıştır, derhal durdurulmalıdır.” Ve böylece ilk faşist darbe tezgahlanmaya başlandı. 12 Mart 1971’de faşist cuntanın verdiği muhtıra ile faşist terör dizginlerinden boşandı.

Fakat toplumsal dinamikler, faşist darbenin kesin başarıya ulaşmasını engelledi. Yarım kalan kurumsal faşizmin egemenliği işini bir sonraki darbe, 12 Eylül 1980’de gerçekleşen askeri faşist darbe tamamlayacaktı.

15-16 Haziran’da sokakları fetheden, devletin barikatlarını birer birer parçalayan, çatışmaktan, kayıp vermekten çekinmeyen, si-

yasal grevlere başvuran işçi sınıfı, ne yazık ki sermayenin bu saldırılarını boşa çıkaramadı. Çıkaramadı; çünkü, pratikte sınırları zorlamış olsa da, bilinç olarak sendikal sınırların ötesine fazla geçemedi. Muazzam bir devrim fırtınası yarattığı bu iki gün savaşlarında bile, gözü kulağı DİSK’te idi. Ve Kemal Türker’in radyo konuşmasının ardından eylemine büyük oranda son vermişti. O DİSK ki, 12 Eylül askeri darbesi geldiğinde işçileri faşizme karşı savaşa çağırarak yerine Selimiye Kışlası önünde

teslim olmak için kuyruğa girecek ve işçi sınıfının savaşmadan teslim olmasında en büyük rolü oynayacaktı.

Bu devlet, tüm tarihi boyunca sendikacıları yoğun baskı altında tutarak, onları satın alarak, satın alamadıklarını öldürerek, işçi sınıfı içinde devrimci çevrelerin kök salmasını engellemeye çalıştı. Oportünist, sosyal-reformist çizgi, işçi sınıfının sendikalarında daima hakim oldu. Ve sınıfın bilinci ekonomizm ve sendikalizmle sakatlandı. Kemal Türker, Kenan Budak, Şemsi Denizler gibi çizgiyi aşanlar, birer birer ortadan kaldırıldı. Buna karşılık, Türk-İş Genel Başkanı Sadık Şide, 12 Eylül cuntasının Çalışma Bakanı’ydi. Petrol-İş başkanı Cevdet Selvi, DİSK Genel Başkanlarından Rıdvan Budak, Türk-İş Genel Başkanlarından Bayram Meral, burjuva partilerden milletvekilliğine “yükselen”, işçi sınıfından beslenip burjuva kümeslere (ya da burjuvazinin ahırına) yumurtlayan tavuklardı.

Devrimci proletarya bu kısır döngüyü, bu ihanet zincirini kırmalı, kendi kaderini kendi ellerine almalı. 15-16 Haziran’ı yaratan bu işçi sınıfıdır. Ekonomizm ve sendikalizmin bilincini sakatlamasının önünü alabilmek için, kendi kurtuluşunu, kendisiyle birlikte tüm toplumun kurtuluşunu sağlayabilmek için uluslararası proletaryanın teorik hazinesiyle donanmak, bilimsel sosyalizmi öğrenmek zorundadır. Dün 15-16 Haziran’ı yaratan işçi sınıfı, bugün 28-29 Haziran’da İstanbul’da NATO Zirvesi’ni, yeni “devrim günleri”nin vesilesi yapmalıdır. İstanbul NATO’ya dar edilmeli. İşçi sınıfı, üretimden gelen gücünü kullanarak, politik grevler örgütleyerek, sokaklara çıkarak, kavgaya atılarak, emperyalizmin askeri-militarist güçlerini İstanbul’dan defetmeli, kendi iktidara giden yolun bu zorlu kavgalardan geçtiğini görmelidir. 15-16 Haziran örneği, bizlere yol gösterici olmalı.

**YAŞASIN DEVRİMCİ PROLETARYANIN
MÜCADELE BİRLİĞİ!
YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!
YAŞASIN BİLİMSSEL SOSYALİZM!**

İstanbul'da Üç Ayrı 1 Mayıs

1 Mayıs'ın işçilerin uluslararası birlik-mücadele-dayanışma günü olduğunun II. Enternasyonal tarafından dünya proletaryasına duyurulmasının üzerinden bir asrı aşkın zaman geçti. O tarihten bu yana dünyanın hemen bütün ülkelerinde işçiler, 1 Mayıs'ı sahiplenerek alanlara çıkıp, sloganlarını haykırırlar. Kapitalist toplumlarda baskı ve kanla yazılan 1 Mayıs tarihi, ülkemizde de oldukça geç kutlanmaya başlanmasına rağmen, daha ilk kutlamalarda işçi katliamlarına yol açtı.

1 Mayıslar burjuvazinin uykularını kaçırır. Sömürücü sınıf o günü hızlıca geçip 2 Mayıs'a varmayı düşünür. İşçi sınıfı ise aylar öncesinden 1 Mayıs'ı ipe çeker, hazırlıklara girer.

1 Mayıs günü iki sınıfın karşı karşıya geldiği gündür. Özellikle burjuva sınıf açısından bu çok nettir. Bütün tehditlerini, aşğılamalarını ortaya serer; baskıları artırır.

Ülkemizde 1990 sonrası kutlanmaya başlanan 1 Mayıslarda işçi sınıfı salonlara hapsedilmek, tamamıyla pasifleştirilmek istendi. Şu anda da hala var olan sendikal, siyasal önderlikler, işçi sınıfını burjuva sınıf karşısında, kapitalizm içi kırıntılar isteyen bir sınıf durumuna getirmek istiyorlar.

Özellikle de karşı-devrimci sendikal önderlikler, işçi sınıfının iktidarından bahsedilmesinden müthiş rahatsız olurlar. Bu adamlar her eylemde peşlerine takılan küçük-burjuva sosyalistleri sayesinde altın çağlarını yaşıyorlar. İstanbul 2004 1 Mayıs'ı oldukça öğretici oldu. Bu çevrelerin içinde buldukları gerçek durum ortaya çıktı. Bunların kendi pusulalarının olmadığı, birbirleriyle rekabet ederek, gösteriş yaparak çoğalmayı arzuladıkları, kafalarında önder olma, iktidar olma düşüncelerinin olmadığı ortaya çıktı.

İstanbul'da üç ayrı meydanda 1 Mayıs kutlandı. Taksim, Sa-

raçhane ve Şişli. Üç ayrı alandaki güçlere bakıldığı zaman üç ayrı kategoriye alınabiliyor. Devrimciler, oportünistler ve reformistler. Şişli ve Saraçhane'de alanını şaşırmış bazı gruplar var ama bu, söz konusu gerçeği değiştirmiyor.

Statükocu davranış, yaratıcı olmayan düşünce, 1 Mayıs öncesi oportünist ve reformist çevreleri açmaz düşürdü. Yasak savmak için alanlara gidenler, usulden olduğu üzere hangi alanda olduklarını ve o alanda olmalarının ne kadar doğru olduğunu anlatan bir iki yazı yazıp, tabanlarını

avutuyorlar. İki ayrı alanda konumlananlar, birbirlerine ancak şöyle diyebilirler; "dinime küfredenler bari müslüman olsalar". "Seneye birlikte olmak gerek" demeleri onların birbirinden pek de farklı olmadıklarını gösteriyor.

Bu çevreler hangi alana gideceklerini kendileri de bilmiyorlardı. Özellikle Saraçhane, deyim yerindeyse şapkadan çıkmıştır. Sendikacılar iki tarafı da bir yerlere götürmüşlerdir. Öncülere hem de komünist-devrimci öncülere bakın hele! Bayraklar, afişler, pankartlar hazırlanıyor. İstanbul'da alan hazırlaması işi ise başkalarına bırakılıyor. Buradan çıkan sonuç nedir? Katılımcı kalmak, sadece gösterici olmayı kabul etmek. Bu tavır onlar için geneldir.

Gösteriş yapmayı iyi bilmek, büyük enerji harcamak fakat sınıflar savaşında işçi sınıfının saflarında sürekli pasiflik! Bunun sebebi ideolojik yetersizlik değil. İsteksizlikten ileri geliyor. İsteksizliğin sebebi ise işçi sınıfının dışında bir yerlerden, bunların küçük-burjuva katmanlara dayanıyor olmalarından geliyor. İşçi sınıfının içinde bulunduğu durumu bilmiyorlar. İşçi sınıfı adına sendikacıları muhatap alıp onlarla ittifaka giriyorlar. Bir çevre var ki bu 1 Mayıs'ta çok dikkat çekti. Gittikçe çürüyen ve devrimcilerle düşmanlaşan reformist EMEP çevresi. Bilmeyenler için söyleyelim. Bu çevrenin geçmişte Maocu Halkın Kurtuluşuna dayanıyor. Diğer Maocu gruplar gibi geçmişte en büyük mücadelelerini Sovyetler Birliği'ne karşı verdiler. Türkiye'de ise DISK'e karşı mücadele ettiler. 1976-1977 1 Mayıslarında Taksim'e alınmadılar. 77 1 Mayıs provokasyonuna zemin hazırladılar. Onlar için Taksim Meydanı hiçbir zaman 1 Mayıs Alanı olmadı. Öyle bir tarihleri yok.

Evrensel gazetesi her yıl Taksim gündeme gelince sıkıntılara girer. Taksim'den vazgeçilince rahatlar. 1 Mayıs kürsüleri burjuva-sendikacılara teslim edilir, kürsünün dibinde işçi sınıfının "talepleri" haykırılır!

EMEP çevresinin içinde bulunduğu son durumu anlamak için şunu görmek yeterli. Saraçhane'ye DISK'in peşinden gidenlere "solcu" diyorlar. Politikadan arınmış 1 Mayıs olamayacağına göre Şişli ne oluyor. EMEP Saraçhaneye gitmeyi bile kendine zulüm olarak görürken kısa bir süre sonra gerici-dinci-şeriatçı partilerle ve bir de MHP ile aynı mitingde boy gösteriyor. Bu ortalama solun aynı zamanda ne kadar geniş bir mideye sahip olduğunu gösteriyor. Tabi bir de dirsek temasında buldukları kesimlerin ortalama solu mideye indirme ihtimali de var.

İstanbul'da kutlanan üç ayrı 1 Mayıs eylemi ile ilgili değerlendirmeye yaparken, ortalama solun bu ruh halini de hesaba katmak gerekiyor. Kitle kuyrukçuluğunun sonunda gelebileceği yer, burasıdır. Bundan ötesi kokuşmuş bir bataklık.

Bir Y.E. Mücadele Birliği Okuru

NATO ZİRVESİNİ ENGELLEMELİK İÇİN DEVİRİMCİ BİRLİK

NATO zirvesine bir aydan az bir süre kaldı. Emek ve sermaye, devrim ve karşı-devrim, İstanbul zirvesinde, hem de uluslararası çapta bir kez daha karşı karşıya geliyor. Zirvenin bu niteliği, başlı başına ona olağanüstü bir önem kazandırıyor.

Zirvede tartışılacak konular ve dünya kapitalizminin içinde bulunduğu bunalım, zirvenin önemini artırıyor. Özellikle son on yılda şekillenen NATO'nun yeni kimliği ve görevi, İstanbul zirvesinde belirginleştirilmeye ve karar altına alınmaya çalışılacak. Irak savaşı, ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi ve emperyalistler arası çelişkiler zirvenin önemli konularından. Ve tüm bu çetrefil konular, işçi ve emekçilerin öfkeli solukları uluslararası sermayenin ensesini yakıyor. İki karşıt, birbirine düşman iki dünya, İstanbul'da kendi zirvelerini topluyor olacaklar.

İç Savaş Örgütü Olarak NATO

NATO bir iç savaş aygıtı olarak doğdu. Temel kuruluş amacı, denildiği gibi "Sovyet tehdidi" değil, en azından Avrupa'nın ileri kapitalist ülkelerinde, güçlenen sosyalizm yönelimini engellemek, devrim güçlerini ezmek idi. Yarım asır boyunca gizli örgütlenmeler vasıtasıyla komünistlerle ve devrimci güçlere karşı "nizami olmayan harp" yürüttü. Yugoslavya'da 1995, Bosna-Hersek savaşı ve 1999'da Yugoslavya'nın bombalanmasına kadar herhangi bir dış savaş yürütmedi. Bu geçmiş, ters yöndeki emperyalist propagandaya rağmen, NATO'nun bir iç savaş örgütü olarak

doğduğunu açık bir şekilde ortaya koyuyor.

Dünya koşulları değişti. Artık sosyalist blok yok. Diğer taraftan kapitalizm, ölümcül bir bunalımın pençesinde kıvrılıyor. Durum onun için, her geçen gün daha kötüye gidiyor. İnsanlık küresel ölçekte ayağa kalkıyor. Bu gelişmeler, daha önceki NATO zirvelerinde "ayaklanmalar yüz yılı" olarak tüm çıplaklığıyla ortaya kondu. Bu şartlarda NATO'nun yeni görevi de belirlenmiş oluyordu: ayaklanmaları bastırarak. Böylece karşı-ayaklanma stratejisi NATO'nun "yeni konsepti" haline geldi.

Görev alanı Kuzey Atlantik olarak belirlenen eski NATO, artık her türlü coğrafi sınırı bir kenara atarak, uluslararası kapitalizmin askeri-polis örgütü olarak tüm dünyayı hedefliyor.

Taraflar Kılıçlarını Biliyor

NATO Zirvesi'ne hazırlıklar devam ediyor. Sermaye egemenliği bu zirveyi "kazasız" atlatmak için, baskı ve terörü her geçen gün yoğunlaştırıyor. İş, uzaktan kumandalı oyuncuların satışını yasaklamaya kadar vardılar. Zirvenin yapılacağı bölgede evlenmek, ölmek, yaşamak yasak! Bilindiği gibi 15 km çaplı alanda -ki burası "NATO Vadisi" oluyor- cenaze törenleri dahil her türlü etkinlik yasaklanıyor. Burjuvazi bir yandan "her an bir saldırı olabilir" paranoyası içinde, korkuyor; öte yandan bu "abartılmış ihtimale" dayanarak, emekçiler üzerinde tam bir terör estiriyor.

Emek cephesine gelince... Gerek

Yasak savma mantığıyla hareket edip, tüm varlığını devletin izinli mitinglerine adaylarından, kendini onunla sınırlayanlardan farklı olarak, bu süreci büyük bir kavga günü olarak algılayan bütün güçler bir araya gelmelidir. Bütün güçlerimizi birleştirmeli ve kelimenin gerçek anlamında İstanbul'u NATO'ya dar etmeliyiz. Bush, Blair vb.ni "karşılama komiteleri" kurmaktan tutun da, "NATO Vadisi'nin ulaşımını felç etmeye kadar pek çok yöntemle başvurmak mümkün. Ama bir-birimizden kopuk, dağınık olduğumuzda etkili bir müdahale gerçekleştirmemiz çok zor. Bu yüzden, NATO Zirvesi'ni engellemek gerektiğini düşünen devrimci güçler olarak bir araya gelmeli, bu süreci birlikte örgütlemeliyiz. İstenildiğinde başarılacak hiçbir iş, üstesinden gelinemeyecek hiçbir engel yoktur.

ülke çapında, gerekse uluslararası ölçekte bu zirvenin hazırlıkları devam ediyor. Her siyasal çevre, kendi politik perspektifine uyan araçlarla sürdürüyor hazırlığı. Bu, anlaşılır ve eşyanın doğasına uygun olandır. Son on yılda “küreselleşme karşıtları” genel adı altında dünya siyasi arenasında boy gösteren heterojen hareket, bileşenlerinin politik tercih ve tutumlarına bağlı olarak, kendine uygun eylem biçimlerini yaratıyor.

Liberal Muhalefet

Sermayenin merkezileşme ve yoğunlaşmasındaki olağanüstü hızlanış, tekelleşme sürecinin hızlanmasını ve buna bağlı olarak küçük ve orta burjuva kesimlerinin mülksüzleşmesini de beraberinde getirdi. Böylece geniş küçük burjuva unsurlar ve orta katmanlar eylem alanlarındaki yerlerini aldılar, alıyorlar. Ve tabii ki kendi siyasal tercih ve tutumlarını da bu heterojen harekete dahil ediyorlar. “Küreselleşme karşıtı” hareketteki “çok renkliliği”, bu durum açıklar.

Her geçen gün kapitalizm tarafından iflase ve yok oluşa sürüklenen orta kesimler, son on yılda geniş bölükler halinde küresel muhalefetin içinde yer alıyorlar. Politik çizgileri liberal muhalefet düzeyini aşmıyor. İnsanlığı toptan imhaya sürükleyen kapitalizme karşı atabilecek taşı olan her kesimin, toplumsal mücadele içinde yer alması iyi bir gelişme. Fakat bu kesimlerin son derece liberal yaklaşımlarının “yenilik budalası” kimi sosyalist çevrelerce benimsenmesi, dahası bu yaklaşımların işçi sınıfı arasında da belli bir etkisinin olması, tehlikeli bir durumdur.

Hedefini yitiren, sık sık kıblesini şaşırان ortalama sol, bu türden yeniliklere, deyim uygunsuz modaya çok çabuk kapılıyor.

Söz konusu zirveye karşı kurulan “NATO ve Bush Karşıtı Birlik” tam da böylesi liberal bir çizgide, eski iktisadi ve sosyal konumunu yitiren orta sınıfların politik tercihlerini yansıtan bir çizgide ilerliyor. Son derece liberal etkinlikler düzenliyor. Mantık, ağırlıklı olarak NATO’nun, özelden de

Bush’un protesto edilmesiyle sınırlanıyor. Bu protesto tavrı da olabilecek en geri noktada, sermaye egemenliği için kabul edilebilir sınırlar çerçevesinde ele alınıyor.

Aslolan Zirveyi Engellemektir

Oysa geline aşamada yapılması gereken, sıradan bir protesto gösterisi değil, zirvenin yapılmasına engel olabilmek, hiç olmazsa onu geciktirebilmektir. Ancak böyle bir yaklaşım, uluslararası proleter hareketin ciddi yetle üzerinde durabileceği bir tutum olacaktır.

Her türlü protesto yöntemine başvurulmalı, çok geniş emekçi kesimlerin aydınlanması ve harekete geçirilmesi için bütün imkanlar seferber edilmeli. Fakat devrimci hareket kendini asla bununla sınırlamamalı.

Önümüze bu zirvenin engellenmesi, geciktirilmesi görevini koymalıyız. Bilinmeli ki, böyle bir başarı, bir dizi liberal eylemin yaratacağı etkiden çok daha sarsıcı olur. Sermaye dünyasının planlarını bozabilir.

Uluslararası karşı-devrimin bu vurucu gücünü pratikte işlemez kılabilmek, bu zirveyi yaptırmamak; olmadı, geciktirebilmek, zirve katılımcılarının köşe bucak saklanarak, gizlenerek salona girmek zorunda kalması önemli.

“NATO, halkların katili ve düşmanıdır”. İşçi sınıfı ve emekçiler, bu düşünceyle harekete geçirilmeli. Bu süreçte özellikle işçi sınıfı ve emekçilerin yapacağı siyasal grevler, NATO’ya verilecek en iyi cevap olacaktır. Ve zirveye katılacak katil sürüsü, suçlu olduklarının tüm dünya tarafından bilindiğini görmelidir. Bunları yapabilmek, düşmanlarımıza önemli bir darbe vurmak anlamına geliyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin NATO’ya karşı eylemlere öncülük etmesiyle bu sağlanabilecektir.

NATO’ya Karşı Devrimci Birlik

NATO ve Bush Karşıtı Birlik, liberal bir çizgi izlemek üzerine kurulmuş bir yapı. Elbette herkes kendi

politik tercihine göre birlikler kurma hakkına sahiptir. Buna kimsenin bir diyeceği olamaz. “En geniş birlikler”in gerekli ve yararlı olduğu düşünülüyor olabilir. Fakat hiç kimse devrim adına, sosyalizm adına hareket ettiğini söyleyip de kendini liberal sulara kulaç atmakla sınırlama hakkına sahip değil. Bırakalım bu türden liberallikler, kavga kaçkınlığı reformistlerin işi olsun. Devrimci çevreler, işçi sınıfına ve emekçi kesimlere doğru mücadele çizgisini dışı dış zorlu bir kavgayla ulaştırabilir ancak.

Kimseye “liberallerle ortaklığı terk edin” demiyoruz. Eğer liberallerle ortaklığı devam ettirmenin gerekli olduğunu düşünüyorsanız, bu elbette sizlerin politik tasarrufudur. Biz diyoruz ki, NATO Zirvesi’ni engellemek perspektifinde olanlar bir araya gelmelidir. Yasak savma mantığıyla hareket edip, tüm varlığını devletin izinli mitinglerine adayanlardan, kendini onunla sınırlayanlardan farklı olarak, bu süreci büyük bir kavga günü olarak algılayan bütün güçler bir araya gelmelidir. Bütün güçlerimizi birleştirmeli ve kelimenin gerçek anlamında İstanbul’u NATO’ya dar etmeliyiz. Bush, Blair vb.ni “karşılama komiteleri” kurmaktan tutun da, “NATO Vadisi’nin ulaşımını felç etmeye kadar pek çok yönetime başvurmak mümkün. Ama birbirimizden kopuk, dağınık olduğumuzda etkili bir müdahale gerçekleştirmemiz çok zor. Bu yüzden, NATO Zirvesi’ni engellemek gerektiğini düşünen devrimci güçler olarak bir araya gelmeli, bu süreci birlikte örgütlemeliyiz. İstenildiğinde başarılamayacak hiçbir iş, üstesinden gelinemeyecek hiçbir engel yoktur.

NATO ve Bush Karşıtı Birlik içindeki tüm samimi arkadaşlara çağrımızdır. Dilerseniz içinde bulunduğunuz Birlik’ten ayrılmayın. Ama eğer NATO Zirvesi’nin fiili olarak engellenmesi gerektiğine inanıyorsanız, güçlerimizi bir araya getirelim ve harekete geçelim. □

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

İnfaz Yasa Tasarısı'na Karşı Eylemler

Sistemin tek tip elbise dayatması gündemdeki yerini korudukça, demokratik kitle örgütlerinden de tepkiler yükselmeye devam ediyor.

İzmir'de de demokratik kitle örgütleri, gündemi "Tecrit ve Tek Tip Yasasına Hayır" olan bir eylem düzenlendi.

Eylem İHD İzmir Şubesi, ÇHD İzmir Şubesi ve TAYD-DER tarafından düzenlendi. 9 Mayıs günü, saat 12.30 civarında DEHAP Konak İlçe Binası önünde toplanmasıyla başlayan eylem, üzerinde "İnfaz Yasa Tasarısı Geri Alınsın" yazılı bir pankartın açılması ve Konak Sümerbank'ın önüne doğru yürünmesiyle devam etti.

Y.E. Mücadele Birliği dergisi okurlarının da destek sunduğu eylem, Konak Sümerbank'ın önünde okunan basın açıklaması ve 1984 döneminde bir devrimci tutsağın yazdığı mektubun okunmasıyla sürdü.

Eylem boyunca "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Tek Tip İnsan Olmayacağız", "İçerde Dışarıda Hücreleri Parçala", "Zindanlar Boşalsın Tutusaklara Özgürlük", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" vb. sloganları atıldı.

Ayrıca Mücadele birliği okurları "Remzi Aydın Yalnız Değildir" ve "Zindanlar Yıkılsın Tutusaklara Özgürlük" sloganlarıyla bu eyleme de TKEP/L davası tutsağı, Ölüm Orucu savaşçısı Remzi Aydın'dan bir ses ulaştırdılar.

Basın açıklaması, tek tip elbise giyen iki kişinin sloganlarla elbiselerini çıkartıp atmalarıyla sona erdi.

Y.E.Mücadele Birliği İzmir Temsilciliği

Remzi Aydın Ölüm Orucu Eyleminin 343. Gününde

Merhaba Yoldaşım,

10 ve 12 Mayıs tarihlerinde yazdığın iki mektubunu da geçen hafta almıştım. Bense geçen hafta yazamadım size, fotoğraflarımın gelmesini bekledim. Bugün, yarın derken hafta da sona erdi. Bu hafta ilk iş olarak size yazıyorum. Fotoğrafları da yollayacağım, kitiğini yaparsanız artık, son fotoğraflara göre nasıl çıkmışım diye...

Derginin son sayısını sıcağı sıcağına aldım, çok hoşuma gitti, her zamanki gibi çok iyiydi. Yalnız 15. sayıyı alamadım, postayla yollarsanız alabilirim...

Yolladığın güzelim kartları aldım yoldaşım, eline sağlık. Ama benim burada 2004 takvimim yok. 2005 takvimi var ama. Belki boş zamanında minik, kullanışlı bir 2004 takvimi hazırlarsın bana... çok şey mi istiyorum, zamanın olursa tabii...ben gün hesabı yapmıyorum hiç, günleri saymıyorum. Yoldaşla beraberken, o çıkartırdı hesabı. Onun yanından ayrıldıktan sonra ise yuvarlak hesap olarak biliyorum sadece. Günleri saymak, oldum olası hoşlanmadığım bir şeydi zaten. Önemli olan, bu eylemde ya da değil, günleri dolu dolu doyasıya yaşayabilmek, değil mi? Yaşadığın güne damganı vurmak, iz bırakmak, o gün bir şeyleri üretebilmek... Eylem boyunca yaşadığım her günü doldurduğuma inanıyorum... Ama siz sayın günlerimi tabii ki yoksa rekor kırdığımı nereden bileceğiz değil mi yoldaş...

1 Mayıs olsun, 6 Mayıs olsun gerçekten güzeldi be yoldaş. Hele de canlarımızın o bitip tükenmez coşkusu... Dergide yayınlanmış olan 1 Mayıs öncesine ilişkin yazılar, tam da ortalama solun karakterini gösteriyor, her zaman bocaladılar. Şimdi yine aynı noktadalar. Bazıları kendilerini temiz çıkarmak için Taksim de Taksim deyip duruyorlar. Taksim demek yetmiyor işte, orada olmak gerekiyor. (...)

Beni sorarsanız iyiyim. Ayaklarım şişiyse uğraşıp duruyorum işte. Buraya geldiğim ilk günlere oranla ayaklarımın daha iyi olduğunu söylemeliyim. Havalandırma geniş ve bol güneş alıyor. Ben de güneşin tadını çıkarıyorum. Sabahtan çıkıyorum, elimde kitabım, güneşin her ışınından fazlası ile yararlanıyorum. Hep bütün gün güneş alan bir havalandırmanın özleminden bahsediyordum... Şimdi bol bol hava alıyorum, hastanenin o dar, boğucu ortamından sonra burası iyi geldi bana. Volta atıyorum, kapanmış olan kaslar açıldı ve buraya ilk geldiğim günlere oranla daha iyi durumda ayaklar. Sıvı almam 5 litre civarında. Normal sayılır, havalalar ısınca daha fazla sıvı almaya zorlarım. İşlerimde buradaki arkadaşlar yardımcı oluyorlar. Ben sadece okuma ve yazma işlerime bakıyorum. Her kimden rica etsem bütün ihtiyaçlarım karşılanıyor. Burada eski Ölüm Orucu savaşçıları olduğu için tecrübeliler, bu konularda sıkıntı olmuyor. (...)

Gerçekten anlatılacak çok şey var, müthiş gelişmeler yaşadık, yaşıyoruz. Ve ben bunları mutlaka anlatmalıyım, ihmale gelmez. Gelecek kuşaklar bu gelişmeleri benim gözümünden görmeliler değil mi? (...)

Ben pikniğe kadar yazarım size. Şimdilik bu kadar. Sizi seviyorum, her hafta yazmaya devam ederim, Sevgi, Özlem ve Bağlılıkla sınırsız kucaklıyorum sizi, DAİMA!

Sonsuz Selam ve Sevgiler...

Remzi*

* Remzi Aydın'ın Bir Yoldaşına Yazdığı Mektubu

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

İnfaz Yasa Tasarısı'na Karşı Eylemler

Sistemin tek tip elbise dayatması gündemdeki yerini korudukça, demokratik kitle örgütlerinden de tepkiler yükselmeye devam ediyor.

İzmir'de de demokratik kitle örgütleri, gündemi "Tecrit ve Tek Tip Yasasına Hayır" olan bir eylem düzenlendi.

Eylem İHD İzmir Şubesi, ÇHD İzmir Şubesi ve TAYD-DER tarafından düzenlendi. 9 Mayıs günü, saat 12.30 civarında DEHAP Konak İlçe Binası önünde toplanmasıyla başlayan eylem, üzerinde "İnfaz Yasa Tasarısı Geri Alınsın" yazılı bir pankartın açılması ve Konak Sümerbank'ın önüne doğru yürünmesiyle devam etti.

Y.E. Mücadele Birliği dergisi okurlarının da destek sunduğu eylem, Konak Sümerbank'ın önünde okunan basın açıklaması ve 1984 döneminde bir devrimci tutsağın yazdığı mektubun okunmasıyla sürdü.

Eylem boyunca "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Tek Tip İnsan Olmayacağız", "İçerde Dışarıda Hücreleri Parçala", "Zindanlar Boşalsın Tutusklara Özgürlük", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" vb. sloganları atıldı.

Ayrıca Mücadele birliği okurları "Remzi Aydın Yalnız Değildir" ve "Zindanlar Yıkılsın Tutusklara Özgürlük" sloganlarıyla bu eyleme de TKEP/L davası tutsağı, Ölüm Orucu savaşçısı Remzi Aydın'dan bir ses ulaştırdılar.

Basın açıklaması, tek tip elbise giyen iki kişinin sloganlarla elbiselerini çıkartıp atmalarıyla sona erdi.

Y.E.Mücadele Birliği İzmir Temsilciliği

Remzi Aydın Ölüm Orucu Eyleminin 343. Gününde

Merhaba Yoldaşım,

10 ve 12 Mayıs tarihlerinde yazdığım iki mektubunu da geçen hafta almıştım. Bense geçen hafta yazamadım size, fotoğraflarımın gelmesini bekledim. Bugün, yarın derken hafta da sona erdi. Bu hafta ilk iş olarak size yazıyorum. Fotoğrafları da yollayacağım, kitiğini yaparsanız artık, son fotoğraflara göre nasıl çıkmışım diye...

Derginin son sayısını sıcakta sıcakta aldım, çok hoşuma gitti, her zamanki gibi çok iyiydi. Yalnız 15. sayıyı alamadım, postayla yollarsanız alabilirim...

Yolladığın güzelim kartları aldım yoldaşım, eline sağlık. Ama benim burada 2004 takvimim yok. 2005 takvimi var ama. Belki boş zamanında minik, kullanışlı bir 2004 takvimi hazırlarsın bana... çok şey mi istiyorum, zamanın olursa tabii...ben gün hesabı yapmıyorum hiç, günleri saymıyorum. Yoldaşla beraberken, o çıkartırdı hesabı. Onun yanından ayrıldıktan sonra ise yuvarlak hesap olarak biliyorum sadece. Günleri saymak, oldum olası hoşlanmadığım bir şeydi zaten. Önemli olan, bu eylemde ya da değil, günleri dolu dolu doyasıya yaşayabilmek, değil mi? Yaşadığın güne damganı vurmak, iz bırakmak, o gün bir şeyleri üretebilmek... Eylem boyunca yaşadığım her günü doldurduğuma inanıyorum... Ama siz sayın günlerimi tabii ki yoksa rekor kırdığımı nereden bileceğiz değil mi yoldaş...

1 Mayıs olsun, 6 Mayıs olsun gerçekten güzeldi be yoldaş. Hele de canlarımızın o bitip tükenmez coşkusu... Dergide yayınlanmış olan 1 Mayıs öncesine ilişkin yazılar, tam da ortalama solun karakterini gösteriyor, her zaman bocaladılar. Şimdi yine aynı noktadalar. Bazıları kendilerini temiz çıkarmak için Taksim de Taksim deyip duruyorlar. Taksim demek yetmiyor işte, orada olmak gerekiyor. (...)

Beni sorarsanız iyiyim. Ayaklarım şişiyse uğraşıp duruyorum işte. Buraya geldiğim ilk günlere oranla ayaklarımın daha iyi olduğunu söylemeliyim. Havalandırma geniş ve bol güneş alıyor. Ben de güneşin tadını çıkarıyorum. Sabahtan çıkıyorum, elimde kitabım, güneşin her ışınından fazlası ile yararlanıyorum. Hep bütün gün güneş alan bir havalandırmanın özleminden bahsediyordum... Şimdi bol bol hava alıyorum, hastanenin o dar, boğucu ortamından sonra burası iyi geldi bana. Volta atıyorum, kapanmış olan kaslar açıldı ve buraya ilk geldiğim günlere oranla daha iyi durumda ayaklar. Sıvı almam 5 litre civarında. Normal sayılır, havalarda ısınca daha fazla sıvı almaya zorlarım. İşlerimde buradaki arkadaşlar yardımcı oluyorlar. Ben sadece okuma ve yazma işlerime bakıyorum. Her kimden rica etsem bütün ihtiyaçlarım karşılanıyor. Burada eski Ölüm Orucu savaşçıları olduğu için tecrübeliler, bu konularda sıkıntı olmuyor. (...)

Gerçekten anlatılacak çok şey var, müthiş gelişmeler yaşadık, yaşıyoruz. Ve ben bunları mutlaka anlatmalıyım, ihmale gelmez. Gelecek kuşaklar bu gelişmeleri benim gözümünden görmeliler değil mi? (...)

Ben pikniğe kadar yazarım size. Şimdilik bu kadar. Sizi seviyorum, her hafta yazmaya devam ederim, Sevgi, Özlem ve Bağlılıkla sınırsız kucaklıyorum sizi, DAİMA!

Sonsuz Selam ve Sevgiler...

Remzi*

* Remzi Aydın'ın Bir Yoldaşına Yazdığı Mektubu

REMZİ AYDIN YALNIZ DEĞİLDİR

Faşist devletin zindanlarda girişmiş olduğu katliamın üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen; dönemin başbakanı Ecevit'in söylediği hayata geçirilememiştir. "Cezaevlerinde istikrar sağlan"amamıştır. Ve elbette ki aynı istikrarın dışarıda da sağlanabilmesi olası değildir.

Tüm baskılara rağmen Ölüm Orucu eylemi, aynı kararlılıkla sürüyor ve dünya emekçi halklarına örnek olmaya devam ediyor.

Ama sistem de boş durmuyor, saldırılarını artırıyor artırmıştır. Yeni infaz yasaları, tek tip elbise, zorla çalıştırma, zorla müdahale ve alfabe de harf bırakmamacasına sürekli yenileri inşa edilen zindanlar...

Saldırıların boyutlandığı şu günlerde, Ölüm Orucu eylemini gündemde tutmanın önemi çok daha artmıştır.

Şu an Ölüm Orucu eylemini sürdürmekte olan ve 339. gününde bulunan Remzi Aydın'ın ismini her yere taşımak, onun dışarıdaki sesi olmak gerekiyor.

TKEP/Leninist davasından tutuklu bulunan Remzi Aydın, zorla müdahale işkencesiyle karşı karşıyadır. Onun yanında yer almak ve yalnız olmadığını haykırmak için İzmir Mücadele Birliği Platformu olarak bir basın açıklaması düzenledik.

29 Mayıs Cumartesi günü saat 12.00'de, Konağ'ta Sümerbank'ın önünde gerçekleştirdiğimiz

eyleme, üzerinde "Ölüm Orucu Sürüyor" yazan pankartımızı açarak başladık. Ellerimizde kızıl bayraklarımız, "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Devrimci Tutsaklar Özgürleştirilmeden Emekçi Sınıflar Özgürleşemez" dövizlerimiz ve Remzi Aydın'ın resmiyle pankartımızın arkasındaki yerimizi aldık. Sloganlarla başlattığımız eylem, basın açıklaması metninin okunmasıyla devam etti. Basın açıklamasında Afrikalı devrimci önder Amilcar Cabral'ın sözüne yer verildi:

"Gerçek özgürlük, en son tutsak özgür olduğunda başlayacak".

Basın açıklaması metninin aralarında ve sonunda sık sık; "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Remzi Aydın Yalnız Değildir", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "İçerde Dışarıda Hücreleri Parçala", "Devrimci Tutsaklar Teslim Alınmaz", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak" ve "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı.

Eylemimiz, metnin okunmasından sonra atılan sloganlar ve bundan sonra da eylemlerimizin süreceğine dair yapılan açıklamanın ardından sona erdi.

Basın açıklamasına TAYD-DER ve İşçi Köylü Gazetesi'nden de destek için katılanlar oldu.

Zindanlar yıkılıp tutsaklar özgürleştirilinceye kadar eylemlerimiz sürecektir.

İzmir Mücadele Birliği Platformu

“Görmeyi Bilen, Kulakları Duymayı Unutmayan, YÜREĞİ İNSANLIK İÇİN ATANLARA SESLENİYORUZ”

Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri, bu çağrıyla sesleniyordu tüm insanlığa. 30 Mayıs tarihinde Galatasaray Lisesi önünde bir eylem gerçekleştiren DETAK, zindanlarda 113. ölümün kapıda olduğunu haykırıyordu. Galatasaray Lisesi önüne, üzerinde Ölüm Orucu Sürüyor yazılı önlükler giymiş, alınlarına kızıl bant takmış halde gelen DETAK'lılar burada pankart açtılar. Ölüm Orucu eylemiyle ilgili kuşlama yaptılar. Elllerinde 19 Aralık katliamında Bayrampaşa zindanında katledilen Murat Ördekçi ile Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen Sibel Sürücü ve Aysun Bozdoğan'ın resimleri olan DETAK'lılar aynı zamanda Remzi Aydın'ın Ölüm Orucu eyleminin ilerlemiş günlerinde çekilmiş bir resmini de taşıdılar. DETAK adına okunan metinde, Remzi Aydın'ın komünist bir dünya kurmak için büyük bir fedakarlıkla ileri atıldığı vurgulandı. Remzi Aydın ve onunla birlikte Ölüm Orucu eyleminde bulunan Ölüm Orucu savaşçılarının ölmesine izin verilmemesi için çağrı yapılan metinde, bizlerin onların seslerini tüm dünyaya duyurmamız gerektiği, her zaman onların yanında olduğumuz anlatıldı.

Polisin yoğun önlem aldığı, Galatasaray Lisesi'nin önünü polis otobüsleriyle kapattığı eylemde basın açıklamasından sonra sloganlar atıldı; “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Ölüm Orucu Sürüyor Sürecektir Zafere Kadar”, “Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz” sloganlarının İstiklal Caddesi'ni inlediği eyleme çevrede bulunan insanların ilgisi yoğundu. Bazı insanlar o anda eyleme katılarak destek verdiler; polise tepkilerini hiç gizleme gereği duymayan insanlar, “yürekerinin kulaklarının sağır” olmadığını herkese gösterdiler.

Polis, sloganlar atılmaya başlandığında eylemi bitirmek için devreye girdi; ama sloganlar kesilmedi. Kararlı bir şekilde sürdürülen eylem tamamlandıktan sonra basın ve televizyonlara basın açıklaması metni dağıtıldı. Eylem, bitirildikten sonra polis, eyleme katılanları bir süre takip etti.

Remzi Aydın, şu anda Bayrampaşa Özel Tıp Cezaevi'nde tutuluyor ve Ölüm Orucu eylemine büyük bir kararlılıkla devam ediyor. “Şarkı söyleyen yarınları hazırlamak” için gün gün eriyen bedeninde devrimi büyütüyor. Tarihsel bir eylemin bayrağını en önde yürüyerek dalgalandırıyor. Buradan bir kez daha haykırıyoruz:

**DEVRİMCİ TUTSAKLAR
ONURUMUZDUR**

**ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK**

FİLİSTİN'DE YOKEDİLMEK İSTENEN BİZİM DE SEVİNCİMİZ

Büyük komünist şairimiz Nazım Hikmet, Stalingrad direnişini anlattığı bir şiirinde; “Çizmek Moskova dolaylarının son cephe durumunu / kurşun kalemle çizmek bunu / onların kanlarıyla çizdiklerini...” diyor. Şimdi bizler de elimizde kalem, Filistin’de yaşanan katliamları anlatırken, aynı duyguları yaşıyoruz. “Benim kanım bir tutam yağ / yakar özgürlüğün ateşini” diyen Filistinli savaşçıların İsrail füzeleri altında sürdürdükleri mücadeleyi anlatabilmek kolay değil; ama ya onların hergün her saat yaşadıkları...

Bunun en son örneği Gazze Şeridi’nde bulunan Refah Mülteci Kampı’na siyonistlerin yaptığı saldırıydı. ABD’nin övgüyle desteklediği İsrail siyonizmi 5 bin mültecinin yaşadığı mülteci kampına füzeler, ağır makineler ve tanklarla saldırdı. Gazze sokakları bir kez daha kana bulandı; yaşlı, genç ve çocuk kanına... Helikopterlerden atılan füzeler, kampı yerle bir ederken açılan topçu ateşiyle taş taş üzerinde kalmadı. Eli kanlı siyonist köpekler daha sonra da Nablus’a girdiler. Son bir ay içinde binlerce Filistinlinin evi dozerlerle yıkıldı; 2 bin Filistinlinin son saldırılar sonucu evsiz kaldığı söyleniyor. Filistin halkı, sokaklarda kendi kurumuş kanı üzerinde yatmaya zorlanıyor; kan tüten sokaklarda halk, kendi kanının kokusunu duyabiliyor. Atılan füzeler sonucu sokakların yaralı ve ölülerle doluğu söyleniyor. Filistin topraklarında Filistin halkının sadece kanı dökülmüyor; aynı zamanda her gün her saat siyonizmin aşağılamalarına maruz

kalıyor Filistin Halkı; liderleri göz hapsinde tutuluyor; cezaevlerinde ağır işkencelere maruz kalıyorlar. Filistin toprakları duvarlarla bölünüp parçalanıyor. İsrail, Filistin’i Filistin halkı için bir toplama kampına çeviriyor. Ve bununla da yetinmiyor. Bu toplama kampındaki insanlara, tıpkı Irak’ta ABD’nin yaptığı gibi işkence yapıyor. Zaten İsrail, tek başına olmuş olsaydı, yarım asırdan fazla bir süredir devam eden bu savaşı çoktan kaybetmiş olurdu. ABD’nin tam desteği sayesinde ki İsrail, Filistin topraklarında kan dökmeye devam ediyor. Bush’un Şaron için kullandığı övücü sözler, deyim

yerindeyse Filistin’de taşları bağlamış ve tüm köpekleri serbest bırakmıştır. Bush, dünyanın kasap Ariel Şaron’a müteşekkir olması gerektiğini düşünüyor. Ve Şaron da her av köpeğinin yapması gerekeni yapıyor; başkaları olmasa bile sahibinin kendisine müteşekkir olması için elinden geleni ardına bırakmıyor!

Arap Birliği Zirvesi’nden Tam Teslimiyet

22 Mayıs’ta Tunus’ta toplanan Arap Birliği Zirvesi’ne Mısır’ın çizgisi hakim oldu ve zirvede “Arap dünyasında siyasi reformlar yapma” sözü verildi. Ve bu toplantıda dolaylı da olsa Filistinli savaşçıların İsrail’e karşı yaptıkları eylemler eleştirildi. ABD yıllar yılı Mısır eliyle zirveden böyle bir karar çıkarmaya çalışıyordu. Bu ABD’nin Büyük Ortadoğu Projesi’nde öngördüğü şeylerden biri. ABD Ortadoğu’da bulunan ve zora dayalı mücadele yürüten tüm grupları “terörist” olarak, damgalayıp tecrit etmeye çalışıyor. Arap Birliği’ne dahil olan ülkeler yapmayı düşündükleri reform programlarını 10 Haziran’da ABD’de yapılacak olan G-8 zirvesine sunacaklar. Arap Birliği’nin aldığı bu karar Ortadoğu’da İsrail’in yapacağı her türlü katliama zemin hazırlıyor. Kasap Şaron, şimdi kuzu kılığına bürünen burjuva Arap ülkelerini şişe geçirilmiş olarak görmeye başlamıştır bile. Siyonizm ve emperyalizm karşısında atılan her geri adımın Arap halkına neleri kaybettiğini görmek için insanın Irak örneğine bakması yeter hal-

buki. Ebu Garip Cezaevi'nden yansıyan vahşet görüntüleri emperyalizmin halklara nasıl özgürlük getirdiğinin en büyük kanıtlarıdır. Bugün bu görüntülerin kat be kat fazlası hergün Filistin'de yaşanıyor, buna hiçbir kuşumuz yok.

Filistin Ne Yapacak?

İsrail, son olarak 1.000 Filistinliyi içeren bir kara liste hazırladığını tüm dünyaya duyurdu. İsraili bir yetkili, “*bundan böyle örgütlerin liderlerini değil, hiyerarşi içindeki ikinci üçüncü kademede bulunan kişileri hedef alacaklarını*” söylüyor. Bunun anlamı açık; İsrail Filistin halkının önderleri için tam bir süre avı başlatıyor. İsrail, ordusuz generalin ve generalsiz ordunun savaşı uzun süre götüremeyeceğini düşünüyor. Komuta kademesindeki kişilere yönelerek, Filistin halkının direncini, savaşıma kabiliyetini kırmak, yenilmiş ordu psikolojisi yaratarak, Filistin halkını kırıntılara razı etmek istiyor. Büyük Ortadoğu Projesi'nde ABD'nin öngördüğü de budur. Onlar Filistin halkının elindeki bütün savaşıma olanaklarını almak ve sonra onları en geri düzeyde anlaşmaya zorlamak istiyorlar. Yaser Arafat, son saldırılar karşısında Filistin halkına uluslararası koruma istedi. Filistin halkını, emperyalist saldırganlıktan ancak kendi gücüne güvenerek sürdürdüğü mücadele kurtarabilir. Filistin halkı ancak, devrim ve kendi iktidarları için mücadele ederek özgürleşebilir. Taşlı intifadadan günümüze Filistin Devrimi bir çok aşamadan geçti; ama o her zaman bir devrim ocağı olarak yanmayı sürdürdü. Şimdi ABD, Irak'ı işgal ettikten sonra İsrail kendisine de gün doğduğunu düşünerek, Filistin'e yönelik saldırılarına hız verdi. İsrail ordusu her gün Filistin sokaklarında kan dökerken, mahkemelerinde de Filistin halk önderlerini en ağır cezalara çarptırdı. Bunun en son örneği, El Aksa Şehitleri Tuğayları'nın kurucusu olan Mervan Barguti oldu. Mervan Barguti, hapsedildiği andan bugüne İsrail mahkemelerini tanımadığını açıklayarak Filistin halkının duygularına tercüman oldu; çünkü Filistin halkı, hala İsrail'i tanımıyor, böyle bir devletin varlığını kabul etmiyor. Kendi toprakları üzerine emperyalizmin oturttuğu bu suni devleti yıkmadan özgürlüğüne ulaşamayacağını biliyor. Filistin halkı, İsrail'in onlerine koyduğu hiçbir harita üzerinde pazarlığa girişmiyor.

Filistin halkı, yarım asırdan fazla bir zamandır uğradığı katliamları, işkenceleri, aşağılanmaları, şimdi evsiz yurtsuz kalarak daha yoğun yaşıyor. Sığındıkları mülteci kamplarında dahi katliama uğrayan bu halk için toplumsal devrimden başka bir “yol haritası” mümkün mü?

SAVRA SAVRA HATTA NASR

31 MAYIS 1971 NURHAK KATLIAMINI UNUTMADIK!

Dünyanın üzerinde bir hayalet dolaşiyor... Peşpeşe gelen devrimler, insanlığın mutlu yarınları olan inancını güçlendiriyor, dünya emeğin iktidarına hızla yaklaşıyordu. Çin, Küba ve Vietnam'dan göğe kaldırılan kıvılcık bayrak, tüm dünya işçi ve emekçilerinin yüreklerini coşkulandırıyordu.

1970'li yıllarda THKO'nun yiğit savaşçıları bu bayrağı Türkiye'de de dalgalandırmak, kavga ateşini daha güçlü yakmak için hem şehir hem de kırdan gerilla faaliyeti yürütmeye başlamışlardı. Sinanlar, devrimi kırdan beslemek için Nurhak Dağları'na yönelmişlerdi. Onlar biliyorlardı ki, iktidar parlamenter bir mücadeleyle değil, devrimci zor araçlarıyla, silahlı mücadeleyle ele geçirilebilirdi. Halklarımıza emperyalizmden kurtuluşun, özgürlüğün olmazsa olmaz koşulunun silahlı mücadele olduğunu gösterdiler. Ve burjuvaziye güvensizlik temelinde ardıllarına doğru yolu gösterdiler.

Sinan Cemgil, THKO'nun önder kadrolarından biriydi. ODTÜ'de hocalarına “*Sinan konuşma yapacaksa biz de gelelim*” dedirtebilecek kadar teorik ve politik açıdan yetkindir.

Denizlerin idamını engellemek için Malatya-Kürecik'te bulunan ABD Radar Üssü'nü basmak istiyorlardı. Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan ve Kadir Manga 31 Mayıs 1971'de Nurhak İnekli köyünde hain bir pusuda ölümsüzleşti.

Halklarımız Denizleri unutmadığı gibi, onları da unutmayacaktır. Çünkü Sinanlar halkları için canlarını feda ederek halklarımızın yüreğini fethetmişlerdir.

Sinanlar, Denizler, yani THKO; o dönemde halkların devrimci zor yöntemlerine yönelişini görmüş ve bunu örgütlü bir şekilde yapmaya girişmişlerdir. Bugün de Leninistler, THKO'dan aldığı bu bayrağı, burjuvaziye karşı “zafere kadar savaş” şiarıyla sürdürüyor.

**NURHAK'I UNUTMADIK UNUTMAYACAĞIZ
DÖKÜLEN KAN YERDE KALMAZ SORACAĞIZ HESABINI!**

İZMİR'DE “BASIN VE ÜZERİNDEKİ BASKILAR” PANELİ

Sistemin saldırılarını yaşamamızın her yönüne yönelttiği, faşist yüzünü en açık şekilde meydana sürdüğü coğrafyamızda, her saldırıya karşı bir ses yükseltmek, tartışma zemini oluşturmak çok önemli bir görev olmuş durumda.

Özellikle sosyalist ve devrimci basın olmak üzere, basın ve yayın kuruluşlarına sansür, kapatma, para cezaları vb. çerçevesinde saldırılar yoğunlaşmış ve bir yasa tasarısı şeklinde karşımıza çıkartılmıştır.

Basın Yasa Tasarısı'nın gündeme gelmesiyle, basın özgürlüğü tartışmaları da ateşlenmeye başladı.

Tam da bu süreçte 22 Mayıs Cumartesi günü Ayışığı Sanat Merkezi'nde “Basın ve Üzerindeki Baskılar” konulu bir panel düzenlendi.

Panelde; gazeteci Sinan Kara, İHD İzmir Şube Başkanı Mustafa Rollas, Çağdaş Gazeteciler Derneği'nden Ege Şube Başkanı Macit Sefiloğlu ve Y.E.Mücadele Birliği dergisi İzmir Temsilcisi Yeşim Tunçsan, İşçi Köylü gazetesi çalışanı Erdinç Özbay ve Alinteri gazetesi çalışanı Selma Topçuoğlu konuşmacı olarak katıldı.

Panelde; gazeteci Sinan Kara'ya yönelik son süreçte gerçekleştirilen saldırılardan ve bu saldırılara asıl neden olan şeyin, basın alanındaki örgütlenme sorunu olduğundan sık sık bahsedildi.

Çağdaş Gazeteciler Derneği'nden gelen katılımcı, basın kuruluşlarının yaklaşık %70'inin büyük tekellerin elinde olduğuna değindi. Ayrıca 1980 faşist darbesinin basın özgürlüğüne vurduğu darbe de gündeme alındı.

İHD Başkanı Mustafa Rollas da, “Türkiye'deki basın özgürlüğünün sosyalist basın üzerinden tartışılması gerektiğini düşünüyoruz” diyerek, tartışmanın zeminini sosyalist basın üzer-

ine geçti.

Y.E.Mücadele Birliği dergisi temsilcisi ise, özgürlük konusunu sınıfsal zeminde tartışmak gereğini vurguladı. “Basın özgürlüğünden bahsederken, tekeli basının özgürlük sorunundan bahsetmek, bizim üzerinde duracağımız zemin olamaz” diyen Tunçsan, “Basının özgür davranabilmesi, toplumsal bir özgürleşme sorunudur” şeklinde devam etti. Konuşmasına Basın Yasa Tasarısı'ndan alıntılar yaparak devam eden Tunçsan, Muş'ta yaşanmış bir davayı örnek vererek; “Tüm bunlar yasaları iyileştirmeye çalışmakla değil, tüm ezilen işçi ve emekçilerin mücadelesini yükseltip, sistemin değiştirilmesiyle çözülebilir” diyerek konuşmasını sonlandırdı.

İşçi-Köylü ve Alinteri gazetesi çalışanlarının da sosyalist basına yönelik saldırılara değindiği konuşmaların ardından, soru cevap kısmına geçildi.

Bu kısımda, Y.E.Mücadele Birliği'nin Ekmek ve Adalet dergisine yönelik saldırılara değinmesinin ardından bir izleyici; devrimci ve sosyalist basının birlikte hareket edebilmesinin zeminlerinin oluşturulmasının gerekliliğine değindi. Konuşma alkışlarla karşılandı. Yaklaşık 2,5 saat süren panel, sohbetlerle sona erdi.

Y.E.Mücadele Birliği/İZMİR

“BU SALDIRILAR HEPİMİZEDİR”

1 Nisan 2004 tarihinde bulunduğu Ekmek ve Adalet dergisinden polisler tarafından gözaltına alınan ve daha sonra çıkarıldığı savcılıkta uydurma gerekçelerle tutuklanıp Gebze M Tipi Cezaevi'ne götürülen Ekmek ve Adalet dergisi genel yayın yönetmeni, Gülizar Kesici'nin dergimize gönderdiği mektuptan bazı bölümleri aktarıyoruz. Ekmek ve Adalet dergisiyle, karşılaştıkları bu baskılar karşısında, dayanışma içinde olduğumuzu bir kez daha bildiriyoruz.

“Merhaba,

Size Gebze M Tipi Hapishanesi'nden yazıyorum. 1 Nisan sabahı demokratik kurumlara yapılan baskınlarda, gözaltına alınıp tutuklandım. O gün televizyonlar “hücre evleri basıldı”, “örgüt çöktü” diye vermiş haberi. Ertesi gün gazetelere de aynı şekilde yansımış gözaltına alınmamız. Koca koca puntolarla, manşetten epey bir yaygara koparılmış.

(...) 1 Nisan günü bir çok yer basılarak 40 kişi gözaltına alındı. Fakat polis dediği gibi basılan yerler “hücre evi” değil, herkesin bildiği yasal-demokratik kurumlardı. Mesela ben, 6 muhabir arkadaşımınla birlikte Ekmek ve Adalet Dergisi'nin teknik servisi olan

Yılmaz Yayıncılık'tan gözaltına alındım. (...)Bizimle aynı saatte Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, Halkın Hukuk Bürosu, TAYAD, Gençlik Gelecektir Dergisi, İdil Kültür Merkezi'de aynı şekilde basılmıştı. İşte polisin “hücre evi” dediği yerler buralardı.

(...)Toplam 40 kişi 4 gün gözaltında tutulduk. Fakat ne gözaltına alınırken ne de gözaltında olduğumuz süre içinde neden gözaltında olduğumuza dair hiçbir şey öğrenemedik. Öylesine “çok gizli” nedenlerle gözaltına alınmıştık ki bize bile açıklamıyorlardı.

(...)İktidarın amacı açıktır; iktidarın karşısında hak ve özgürlükler mücadelesi veren hiçbir güç olmamalıdır.

(...)Bu saldırılar hepimizdedir. Aydın, demokrat, muhalif olan herkes susturulmaya, hak ve özgürlükler mücadelesi yok edilmeye çalışılmaktadır.

(...)Bu oyunu-komployu boşa çıkaracağız. Sizlerin de bu komployu boşa çıkarmada yanımızda olacağımıza, ilk günlerdeki duyarlılık ve sahiplenmenizi sürdüreceğinize inanıyoruz.

Çalışmalarınızda başarılar diliyorum.”

Gülizar Kesici
Ekmek ve Adalet Dergisi
Genel Yayın Yönetmeni

DÜNYADAN VE COĞRAFYAMIZDAN İŞÇİ HABERLERİ

TRT İŞÇİLERİNE GÖZALTI

Geçtiğimiz günlerde 8 TRT işçisi gözaltına alındı. Haber-Sen Genel Merkezi tarafından yapılan açıklamaya göre, NATO Zirvesi için güvenlik sağlamak iddiasıyla gözaltılara bir yenisinin daha eklendiği belirtildi. Haber-Sen Genel Başkanı Kemal Keleş, yaptığı açıklamada “İşkenceci ve savaş suçlusunu Blair de İstanbul’a geldiklerinde gözaltına alınacaklar mı” diye sordu.

Gözaltına alınan 8 işçinin 4’ü serbest bırakıldı. Diğerleri ise Harbiye Karakolu’nda gözaltında tutuluyorlar.

TÜPRAŞ SATIŞINDA YÜRÜTME DURDURULDU

Petrol İş Sendikası’nın TÜPRAŞ’ın satışını durdurmak için açmış olduğu dava sonuçlandı. Davada alınan “Tüpraş’ın satışında yürütmenin durdurulması” kararı, Aliağalıları sevince boğdu. Alınan karardan sonra, yüzlerce işçi fabrika önünde “Yaşasın Onurlu Mücadelemiz” sloganları attı.

Petrol-İş Sendikası Aliağa Şube Başkanı İbrahim Doğan-gül, yaptığı açıklamada: “Kavgaya henüz bitmedi. Karar bizim mücadele azmimizi artırdı. Bu işin peşini bırakmayacağız” dedi.

PAŞALI TEKSTİL’DE İŞÇİ KIYIMI

17 Mayıs tarihinde ücretlerinin ve geçmişi alacaklarının ödenmemesi üzerine Bayrampaşa’da kurulu olan Paşalı Tekstil’in 65 işçisi 3 günlük iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler. Patronla yapılan anlaşmalarda, işe başlamaları halinde hemen ücretlerinin ödeneceği sözü verildi. 65 işçi tekrar işbaşı yaptılar fakat ücretleri bir hafta sonra ödendi. Ücretlerini hemen almak isteyen işçiler ise süresiz ücretsiz izine çıkarıldı.

BOL-PAT’TA İŞTEN ATMA

Çalışma koşullarının düzeltilmesi, insanca ve yaşanacak ücret alabilmek için, Bolu Patates Fabrikası’nda (Bol-Pat), Tek-Gıda-İş Sendikası’na üye oldukları gerekçeyle işçiler işten atılıyor. Atılan işçiler, fab-

rika yanında kendi kurdukları çadırda kalıyorlar. Doğançı Köyü halkı ve yakınları işçilerle dayanışmak amaçlı onlara destek veriyor.

YENİSİ DE ÖLDÜRÜYOR, HURDASI DA

Irak’ın Zaho kentinden Türkiye’ye getirilen ve Saddam Hüseyin döneminden kalma; Halepçe Katliamında kullanılmış silahların hurdaları, İskenderun Organize Sanayi Bölgesi’ndeki Ekinciler Demir Çelik Fabrikası’na konuldu. Geçtiğimiz günlerde gece saat 23.00 sıralarında hurdalardan kaynaklı büyük bir patlama gerçekleşti. Patlamış bir havan bombasının oksijen kaynağı ile kesilmesi sırasında meydana gelen patlamada 2 işçi öldü, 1 işçi ağır yaralandı.

KOLOMBİYA’DA YÜZBİNLERCE İŞÇİ, EMEKÇİ ALANLARA AKTI

Kolombiya’nın bütün kentlerinde yüzbinlerce emekçi yürüyüşler gerçekleştirdi. Ülkede birçok devlet kurumunda çalışan 300 bin öğretmen greve çıktı. Kolombiya’nın bütün kentlerinde gerçekleşen eylemlerde, ABD’nin dayatmış olduğu Amerikalılar Serbest Ticaret Anlaşması (FTAA) protesto edildi.

15 bin işçinin katıldığı Cartagena kentinde, devlet başkanı Alvaro Uribe’nin emriyle, helikopterden işçilerin üzerine gaz bombalarıyla saldırıldı, onlarca işçi yaralandı, 2 milletvekili gözaltına alındı, 5 milletvekili yaralandı. Gazeteciler de polis tarafından saldırıya maruz kaldı. Bir gazeteci ise, plastik mermi ile vurularak yaralandı. 3 saat süren eylemde, onbinlerce kişi yaralandı.

İTALYA’DA YARGIÇLAR GREVDE

Hükümetin yargıyı kendi denetimi altına almasıyla başlayan grev, binlerce yargıçı eyleme sürükledi. Yargıçlar, hükümete karşı üç günlük grev gerçekleştirdi. Ulusal Yargıç Birliği üyeleri greve katıldı. Grevden kaynaklı, mahkemelerde işlemler tamamen durdu.

FRANSA’DA ÖZELLEŞTİRME KARŞITI PROTESTO

Fransa Elektrik ve Gaz Kurumu’nun özelleştirilmesi politikasına karşı, Paris’te 80 bin işçi eylem yaptı. İşçiler tepkilerini, Paris’in bir çok bölgesinde elektrikleri keserek gösterdi. Fransa’nın değişik kentlerinden gelen işçiler, Bastille Meydanı’na yürüyüş yaptılar. □

KAPİTALİZMİN ÇATLAKLARI

Sermayenin küreselleşmesiyle birlikte, özellikle son on yılda ortaya çıkan büyük tahribat, kapitalizmin artık insanlara hiçbir şey vaat etmediği tartışmalarını da alevlendirmişti. Hızla yükselen ve önü alnamayan işsizlik, yoksulluk, sosyal güvencenin ortadan kalkması, çevrenin tahribatı, insanların önüne, “Yeni Bir Dünya Mümkün mü?” polemiğini koydu. Önce, umuttan doğan bir inançla, sonra olanakların, tarihsel koşulların bilincine varılmasıyla, sorunun cevabı, “evet, mümkün!” oldu. Olanakları ve koşulları yaratan, kapitalizmin dünya çapında geldiği son ve yeni evreydi. Bu “son sınır” üzerinde, olası yanlış anlamları görerek durmakta fayda var.

Kapitalizm, bir başlangıcı, dolayısıyla bir sonu olduğu için, tarihsel bir karakterde olduğunu, ilk kez en açık ifadeyle “Komünist Manifesto”da okuduk. Demek ki, kapitalizmin sonu üzerine, sınırı üzerine düşünceler, yüz elli yılı aşan bir tarihe sahip. Orada, “*tarih, sınıf savaşmalarının tarihidir*” diyerek temeli, esası vurgulayan Marx ve Engels, kapitalizmin tarihsel olarak aşılması zorunluluğunu kanıtladılar. Daha sonra Marx, Kapital’iyle, bu zorunluluğun iç mekanizmalarını didik didik etti. Tarihsel zorunluluğun üstüne eklenen iç mekanizmalarla, kapitalizmin sonu, Kapital’de bir kez daha tarif edildi: “*Mülksüzleştirilenler mülksüzleştirilir.*”

Manifesto’nun yayınlanmasından birkaç ay sonra patlak veren 1848 Devrimleri’ne Marx ve Engels, bu tarihsel zorunluluğu keşfetmenin coşkusuyla katıldılar. Fakat yıllar sonra Engels, yanlışlıklarını itiraf edecekti. 1848 Devrimleri’nden çıkan sonuç, kapitalizmin kendini geliştirme olanaklarını henüz kaybetmediği, devrimci bir sınıf olarak tarih sahnesine çıkan proletaryanın da, iktidarı fethedecek olgunluğa henüz ulaşmadığı idi. Yine de Marx ve Engels, her ekonomik ve siyasi krizde, devrimci patlamaların izini aramaya devam ettiler. Bu umutlu beklentilerini, Paris Komünü yenilgisinden sonra bile hiç kaybetmediler ve dostlarına yazılan mektuplarda coşku dolu cümlelerle bunu ifade ettiler. Yıllar sonra Lenin, bu mektupları bir araya getiren kitabın önsözünde, her yenilgi sonrası taşı tarağı toplayıp burjuva saflara geçen oportünistlerin yüreksiz “sağlamcılığı” yanında, her krizden devrim bekleyen bu iki büyük dehanın yanlışlıklarının ne derece yüce bir devrimci ruh taşıdığını söyleyecekti.

20. yüzyılın ilk yıllarına da “emperyalizm” olgusu üzerine tartışmalar damga vurdu. Lenin, bu tartışmalara son noktayı koydu ve emperyalizmi “kapitalizmin en yüksek aşaması” olarak belirledi. Kapitalizmin daha yüksek bir aşaması olmayacak ve bu aşamadan sonrası sosyalizm olacaktı. Tekelci kapitalizmin bütün pencerelerinden sosyalizm bize bakıyordu. Öyleyse emperyalizm, yeni ve daha yüksek bir aşamaya geçmeden, kapitalizmin bütün gelişme olanaklarını kendi içinde tüketecek, bu sayede, proleter devrimler

çağını başlatmış olacaktı.

Emperyalizm kitabının birinci baskısı henüz tükenmeden, Rusya’da proletarya iktidara uzandı ve aldı. Rusya’da kapitalizm tüm gelişme olanaklarını tükettiği için değil; uzun süre sert sınıf savaşmalarının hızla olgunlaştırdığı proletaryanın ve görülmedik ölçüde devrimci eyleme yönelen yoksul köylülüğün yarattığı birleşik enerjiden dolayı, sosyalist devrimin önü açılmıştı. Gramsci, Ekim Devrimi için, “Kapital’e rağmen devrim” diyecekti ama olanlar, her krizde devrim umuduyla coşkulanan Marx’ın düşüncelerini tamamen doğruluyordu. Yine de, Ekim Devrimi’yle birlikte Avrupa başkentlerini alt üst eden proleter devrimci mücadeleler yüzünden, “kapitalizmin artık sonuna geldiğini” ilan eden sol-sapmaya karşı Lenin, frene basma ihtiyacı duydu. Tarihsel olarak aşılmış olması, kapitalizmin ve onun yarattığı kurumların pratikte, emekçilerin bilincinde de aşıldığı anlamına gelmezdi. Avrupa’daki devrimlerin yenilgisi üzerine Lenin, ileri ve geri kapitalist ülkelerde belirginleşen eşitsiz gelişim yasasına uygun olarak şu formülü ortaya attı: “*Orada (gelişmiş kapitalist ülkelerde) devrime başlamak çok zor; bitirmek ise kolaydır. Bizde (geri kapitalist ülkelerde) devrime başlamak kolay, bitirmekse çok zordur.*” Tekelci kapitalizmin yarattığı maddi temelin tek başına ve kolaylıkla proletaryayı devrime taşımadığı; aksine, bu maddi temel üzerinde yükselen işçi aristokrasisinin, burjuva demokrasisine ait köklü önyargıların, kurumların ve bütün bunların yarattığı oportünist çürümenin, aşılması ne denli zor bir engel olduğu, Lenin tarafından bir kez daha hatırlatılıyordu.

Bir süre kendi kabuğuna çekilen “kapitalizmin sınırı” tartışmaları, 1929 Dünya Bunalımı’yla yeniden alevlendi. Daha henüz yüzyılın başında Rosa Luxemburg, kapitalizm için “kıyametçi” bir son öngörmüştü. Rosa’ya göre emperyalizm, dünyadaki son toprak parçasını sömürgeleştirdiği zaman, gelişiminin sonuna gelecek ve bu kıyamet ufkunda can verecekti. Fakat, emperyalizm çağında öne çıkan eşitsiz gelişim ve bununla birlikte, yeniden paylaşım savaşları, Rosa’nın kıyamet ufkunda yoktu ve 1929 Bunalımı sonrası gelişmeler, bu teorinin yanlışlığını kanıtladı. Emperyalizm, 1929 Bunalımı’ndan çıkışı, yeniden paylaşım savaşını kızıştırarak sağladı.*

2. Dünya Savaşı sonrası elli yıl, “kapitalizmin sonu” tartışmaları canlanmadı yeniden. Bilimsel-teknolojik devrimin üretiliminde sağladığı kolaylıklar, sömürgelerde bağımlılık temelinde gelişen sanayi ve iç pazar, buna bağlı olarak hızla yükselen dünya ticareti, sosyalizmin yarattığı baskıyla elde edilen sosyal haklar, bu tartışmalara uygun bir zemin değildi. Ama, bu 50 yılda, bir şeyler birikti, yoğunlaştı; kendi yolunda kendi sınırlarını zorladı.

Üretimde Gelişme Sürekli

Emperyalist-kapitalist sistem, 1974 petrol bunalımından bu yana, kimi zaman yukarı doğru çıkışlar yaşayan bir kriz içinde. 1950-60 yılları, onun artık bir daha yakalayamayacağı son “güzel” dönemiydi. 1990’dan sonra, kısa süreli de olsa, daha çok “Yeni Dünya Düzeni” propagandasının gazıyla şişirilmiş olarak, krizden kurtulma düşlerine daldı. Ama 1997 ve 1998’deki, Endonezya’da bir dizi devrimci depreme yol açan büyük bunalım, bu düşünle birlikte Yeni Dünya Düzeni balonunu da patlattı. Sonrası bir çorap söküğü gibi geldi. Seattle eylemleri, Cenova, derken Arjantin’de ayaklanma, her an nerede patlayacağı belli olmayan devrimci bunalımlarla, bu kez gerçekten kıyamet alametleri belirdi.

Kıyametin kopacağı, kapitalizmin kendini tüketeceği noktayı tespit etmek mümkün müdür? Hayır. Ne genişletilmiş yeniden üretime, ne azalan karlara, ne de üretim-tüketim aracı dengesine bakarak, böyle bir nokta tespit edilemez. Çünkü, maddi üretim temelindeki gelişme sürekli. Bu süreklilik olmasa kapitalist kabukları zorlayan güç, kapitalistlere rağmen nasıl birikecekti. En fazla, kapitalistler üretici güçlerin gelişimini yavaşlatabilirler, ama bu ters yöndeki her çabaları, sonuçta onları yıkacak başka güçlerin birikmesine neden olur. **Kapitalizmin kıyamet ufkunda, üretimin tıkanması değil, sınıflar savaşımı vardır.**

Kapitalizm, 20. yüzyıl boyunca, tekeller arası rekabet, sosyalist dünyayla rekabet ve işçi sınıfıyla rekabetin üçlü kıskaçında oldu. Bu üçlü rekabet, onu sürekli olarak makineli modern sanayi temelinde gelişime zorladı. Bilimsel teknolojik gelişmeler, üretim üzerinde büyük etki yarattı. Sistemin her başarısı, kendi baş ağrısını da arttırdı. Aşırı üretim, sistem içinde karlılığa ulaşma şansı olmayan aşırı sermayeyi de biriktirdi. Sistem, zaman zaman girdiği borsa, vb. krizlerle, bu şişkinliği yok etti. Fakat her seferinde daha büyük bir şişkinlik üreten bir krizdi bu. Yıkıcı etkisi her seferinde daha büyük oldu. Bu alandaki şişkinliği rakamlarla ifade edersek, kıyamet alametlerinin ne denli güçlü olduğu daha iyi anlaşılır. Bugün, yalnızca tek bir günde, dünya borsalarında 2 trilyon dolar el değiştiriyor. Tüm dünyada, yılda sadece 36 trilyon dolarlık gerçek değer yaratıldığı düşünülürse, bunun tam 15 katı bir sermaye şişkinliği olduğunu görürüz. Böyle bir şişkinliği emebilecek yeni bir yatırım, yeni ihtiyaçları gideren yeni üretim alanları yok. Bu şişkinliğin, değil hepsini, onda birini giderecek bir kriz ise, düzinelere ülkenin iflasını getirir. Dünyanın bu aşırı sermayeyi daha ne kadar taşıyabileceği üzerine kehanette bulunamayız. Çok değil, sadece on yıl önce, borsaların işlem hacmi, bugünkünün sadece onda biriydi. Yani, beş yıl sonra,

borsaların günlük işlem hacmi ve bununla birlikte oradan oraya akan aşırı-sermayenin dudak uçuklatan rakamları üzerinde kafa yormaya devam edebiliriz.

Kapitalizmin sınırlarını tespit etmek için, maddi süreçleri matematik kesinliğiyle tespit etmek, sermayenin yoğunlaşmasına, birikimine, yeniden üretimine, üretici güçlere ne derece etkili olduğuna bakmak, verimsizdir. Maddi süreç, üretici güçler geliyor ve gelişirken, kendi kabuğunu parçalıyor; yani üretim ilişkilerini. Çelişkinin, çatışmanın, hareketin yoğunlaştığı yer, burasıdır. Sınır burada çiziliyor: Sınıflar mücadelesinde.

Parçalanan Kabuk

ABD’de 60 bin market çalışanı, haftalar süren grevler yaptılar ve sağlık harcamalarını işçilere yüklemek isteyen patronları yendiler. Krupp-Mannesman işçileri, atılan 800 arkadaşları için greve çıktılar. Verilen rakamlara göre Krupp, yirmi yıl önce 13 bin 500 işçisiyle yaptığı çelik üretiminin daha fazlasını, bugün 3 bin işçiyle yapıyordu.

İtalya’da işçiler emeklilik yaşını yükseltmeye çalışan hükümete karşı genel greve çıktılar. İtalya’da 16 milyon emekli var ve hükümet bu büyük masraftan vazgeçmeye hazırlanıyor. Fransa’da geçen yaz 3 bin yaşlı, sıcaklardan ölüren, bunun suçlusunu, emeklilik fonlarını özelleştiren hükümetti. Yine Fransa ve Almanya’da çalışma süresini yasal olarak uzatmak isteyen sermaye devletine karşı milyonlar sokaklara döküldü. Meksika ve Brezilya’nın toprak emekçileri, uzunca bir süredir kolektif isyan içindeler. Tarım emekçilerinin bu isyanı, tüm kıtanın çehresini değiştiriyor.

Dünyanın her yanında on milyonlarca emekçi, kapitalizmin kabuğundaki çatlaklardan akararak, kapitalizmin gerçek sınırı olan proleter devrime doğru yol alıyorlar. Onlar sadece ürettikleri ve kazandıklarını yeniden ele geçirmek için ileri atıyorlar.

Üretim ilişkileri, yarattığı çelişkinin geriliminden çatlıyor. Her teknik ilerleme, işçiler için işsizlik, ya da daha yoğun ve uzun bir çalışma zamanı haline geliyor. Ortalama yaşam süresini neredeyse iki katına çıkaran modern sanayi ve kapitalizm, şimdi onlara uzun ama aç bir emeklilikten başka bir şey vaat etmiyor dünyanın barındırdığı işsizlik, sefalet, açlık, geleceksizlik birikimi, sermaye birikimini tehdit ediyor. Bu yüzden, ekonomideki büyümeye artık hiçbir kapitalist sevinemiyor. Çünkü bu büyüme, çelişkinin gerilimini arttırıyor. Tarihin hiçbir döneminde, ekonomik büyümenin kaygılı gözlerle izlendiği olmamıştı. Mülksüzleştirilenlerin korkusudur bu.

Kapitalizme sınırı proletaryanın bilinci çiziyor. □

* 1929 Bunalımı’nı izleyen yıllarda, “kapitalizmin sınırı” tartışmaları, Troçki dışında kimsenin ilgi alanına girmedi. Rosa’dan devraldığı “Kıyamet Ufku” yaklaşımıyla Troçki, dünya ticaretinin bütün ülkeleri iç içe geçirdiği, kapitalizmin üretici güçleri daha fazla geliştiremeyeceği bir aşamaya geldiği yargılarıyla, dünya devriminin eli kulağında olduğu öngörüsünde bulundu. Ama, her krizde bir devrim bekleyen Marx’tan farklı olarak Troçki, bu kıyamet ufkunu, Komünterin ve Stalin’in “günahlarının” cezasını çekeceği ve bu “günahlara” ulaşmamış bir peygamber olarak kendisini öne çıkacağı umuduyla gözledi.

İnsanca Bir Yaşam İçin Kahramanca Ölmek

F tipi zindanlarda Ölüm Orucu eylemi sürüyor. 19 Aralık katliamından bugüne, zindanlarda yaşananları anlatmaya, bütün ağaçlar kalem olsa ve bütün okyanuslar da mürekkep, yine yetmez. “Yazılmaz, anlatılmaz” bir şeydir bu. Tarihin bu önemli kesitinde üzerinde yaşadığımız bu topraklarda insanlık büyük bir sınavdan geçiyor. “Yükreklerinin kulakları sağır” olmayan herkes, bir an için durup düşünmeli ve demir kapılar arkasında dört duvar arasında insanlığın en büyük, en güzel kavgasını veren insanlara, komünistlere ve devrimcilere yapılan işkenceleri, uygulanan vahşeti gözlerinin önüne getirmeli ve kendisinin bütün bunlara karşı ne yaptığını gözden geçirmelidir. Bir yerde insanlık kanla, vahşetle, her türlü baskı ve zorla, sessizlik fesadı ile imha edilmeye çalışılıyor. F tiplerinde her gün her saat komünist ve devrimci tutsakların beyinlerine akınlar düzenleniyor; onlar görmeyen, düşünmeyen, konuşmayan birer robota çevrilmek isteniyor. F tipleri, çarkları arasında insan öğüten büyük bir fabrikaya benziyor.

Ve Ölüm Orucu Sürüyor...

İnsanlık umudunu kaybetmesin diye, devrim ve sosyalizm için mücadelenin her koşul altında her halükarda süreceğini tüm dünya görsün diye... Emperyalist-kapitalist sistemin karşısında fedakarca mücadele eden, kahramanca ölümsüzleşen insanların henüz tükenmediğini, Denizlerin tükenmeyeceğini bütün bir insanlık duysun diye, tarih bunu sayfalarına kaydetsin diye.

Ve Ölüm Orucu Sürüyor...

Burjuvazinin her türlü saldırısına karşı, yeni infaz yasa tasarılarına karşı, bununla getirilmek istenen Tek Tip Elbise'ye karşı, yenileri inşa edilen Mezarlık Tipi Cezaevlerine karşı, insanların birbirlerinden yalıtılıp kör hücrelerde insanlıklarından çıkarılmaya çalışılmasına karşı, tutsak ailelerinin gördükleri baskılara, işkencelere, uğradıkları hakaretlere karşı... Guantanamo ve El Garib zindanlarında insanlığın ayaklar altına alınmasına karşı; emperyalist-kapitalist sistemin insanlığa her gün daha fazla yıkım yaşatmasına, her gün daha fazla kan ve gözyaşı akıtmasına karşı... Onların “kendilerine teslim olmayan bir tek yeşil fidan ve hayat gibi umutlu bir tek insan bırakmamak için” yaptıkları tüm katliamlara karşı...

Ölüm Orucu Sürüyor...

İnsanlık için, insanlık onurunun ayakta kalması için. Ölüm Orucu Sürüyor... Hepimiz için. Hepimizin insan kalması için. Ölüm Orucu savaşçıların eriyen bedeninden bir çığlık yükseliyor. Sessizliğin çığı bu. Onların sesi olalım. Ölmelerine izin vermeyelim. Yüreğimizi onların yüreklerinin yanına katalım. □

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR!**

**30 MAYIS 2004
İSTANBUL**

